

Lord Raffles

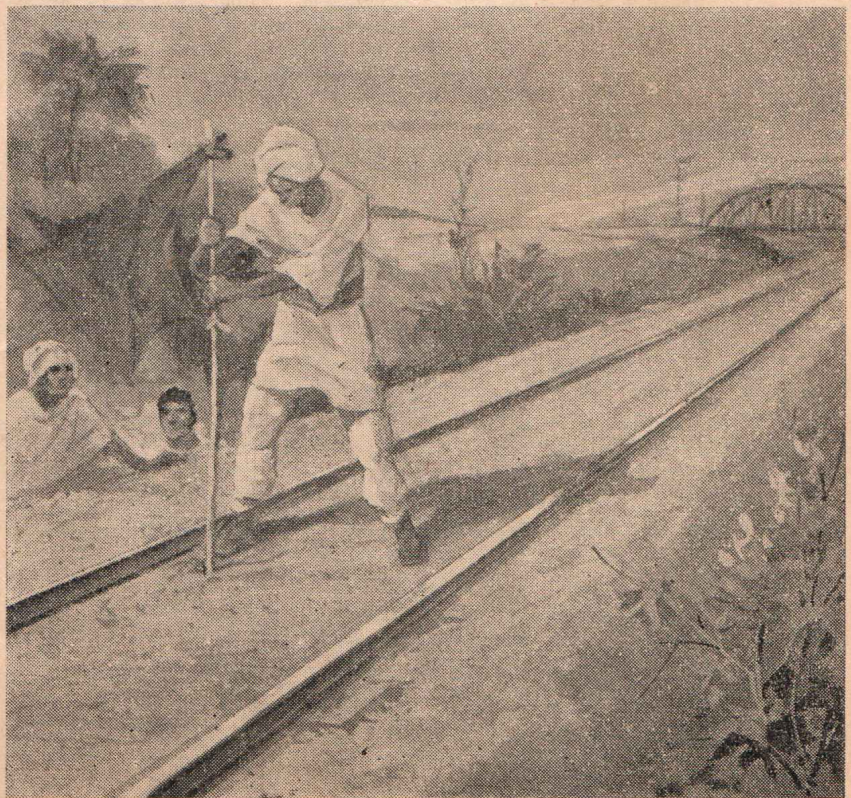
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE TEMPEL VAN DINDIGUL

N° 2525

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Tempel van Dindigul

HOOFDSTUK I

DRIE BANNELINGEN

Als men de kaart van Azië vóór zich neemt, ziet men dat er tussen de twee eilandengroepen Lakadiven en Maladiven nog enkele eilandjes liggen, zó klein, dat zij zelfs in een grote atlas slechts als minuscule stipjes kunnen worden aangeduid.

Enige van die eilandjes zijn onbewoond, en liggen buiten de gewone vaarroute der boten, die Bombay en Colombo aandoen.

Op een zekere dag was een dier eilandjes wel degelijk bewoond, en wel door mensen, die een vuur konden aanmaken, want achter een hoge steile rots dicht bij de oostkust steeg een lichtblauwe rookwolk rechtstandig omhoog.

Wanneer er een schip dat eilandje was voorbij gevaren, zouden de opvarenden aan die zijde van het eiland die rook hebben moeten zien, maar als zij bekend waren met de plaatselijke gesteldheid zouden zij geweten hebben, dat het zeker geen bewoners van de naburige eilanden waren, die hier waren geland, want sedert onheuglijke tijden trekken de Maleise vissers met hun prauwen menigmaal van eiland tot eiland van hun eigen archipel, maar nooit naar dit afgelegen oord, dat zij misschien niet eens kennen, en waarvoor zij minstens drie dagen zouden hebben nodig gehad om het met een gunstige wind te bereiken.

Het waren dan ook blanken, drie in getal, die rondom een vuurtje zaten, dat dat rookwolkje de lucht inzond.

Het steeg op van een houtvuur, waar naast nog andere droge takken lagen, terwijl als de wind mocht opsteken uit zee, een hoge rots zou beletten, dat een al te krachtige wind, de brandende takken zou verstrooien.

Boven dit vuur was een primitief maar bruikbaar spit opgesteld, waaraan een geplukte vogel was gestoken, die een appetijtelijke geur verspreidde.

Tegen de rots geleund, in de schaduw, stonden drie geweren.

Maar wie zou hebben getracht, verder nog iets te ontdekken, zou niets hebben gevonden, geen huis, geen hut zelfs, en ook geen schip, dat zich zou hebben kunnen verschuilen in een der talloze inhammen en krekken, waaraan deze zijde van het eiland zo rijk is.

Er was niets... niets... niets, behalve die drie geweren, en een houten doos met patronen; daarin scheen de gehele uitrusting te bestaan van de drie blanken.

Hun blikken waren nadenkend gevestigd op het wildbraad dat door een reus van een vent onafgebroken aan het spit werd rondgedraaid.

— Wil ik u eens zeggen wat ik mis, mylord, zei hij op ontevreden toon.

— Onze motorboot zeker? zei een der twee anderen.

— Neen, mylord — een lepel, antwoordde de hercules. Het huilen staat mij nader dan het lachen als ik zie hoe deze kostelijke saus daar nutteloos in het zand druppelt, zonder dat wij er iets aan hebben.

— Hij is met weinig tevreden, Edward, zei de derde, met een flauwe glimlach op zijn rond gelaat met de grote blauwe ogen. Ik voor mij vraag óók niet naar een motorboot; — ik geloof dat ik al heel erg tevre-

den zou zijn met een sloep, met een behoorlijk zeil.

— Beste Charles, zei de man, die als mylord was aangesproken, ik denk dat wij nog vandaag zullen moeten beginnen met het bouwen van iets, waarbij vergeleken een sloep een koninklijk vaartuig zou kunnen worden genoemd, namelijk van een vlot. Het is absoluut noodzakelijk, dat wij dit eiland zo spoedig mogelijk verlaten.

— Uit vrees dat de Malabaren zullen terugkomen?

— Niet alleen uit vrees voor die zeeschuimers — maar misschien nog meer voor de politie.

— Geloof je dat zij nogmaals een politiemacht uit Colombo hierheen zullen sturen? riep Charles Brand, de jongeman met de blauwe ogen, verschrikt uit.

De ander knikte en zei afgemeten:

— Ja, dat geloof ik inderdaad! Het is waar, — er is bijna een maand verlopen sedert ik mij hier vertoond heb, maar John Raffles zullen zij nog wel niet vergeten zijn, en al komen zij niet hier om mij, dan zullen zij nog wel eens terugkomen, omdat zij geloven, dat de zeeschuimers hier ergens hun buit hebben begraven.

Brand gaf geen antwoord. Hij was in gepeins verzonken.

Zijn gedachten gingen terug naar het tijdstip, waarop hij, Raffles en James Henderson, de Engelse kust hadden verlaten aan boord van de Bruinvis, de kleine, biezonder snelle duikboot, die Raffles zelf had uitgedacht en volgens zijn aanwijzing uit de talrijke onderdelen, die in verschillende fabrieken van Engeland en het vasteland van Europa waren vervaardigd, had geassembleerd.

Het doel van de reis was geweest de overbrenging van een groot kapitaal aan goud, diamanten en andere kostbaarheden, naar een van de schateilanden, welke Raffles over de gehele wereld bezat, of althans tot zijn eigendom had verklaard.

De brandkast van Raffles in het

huis aan de Cromwell Street in Londen, was bijna geheel geledigd, de geheime schuilplaats onder de kelder van het tuinhuis eveneens, en alles was goed gegaan, totdat men dit zonnige eiland had bereikt, een waar paradijs en dat door Raffles Charitas was gedoopt.

De kist met al de kostbaarheden tot een bedrag van bijna anderhalf miljoen pond sterling was juist veilig verborgen in het binnenste van een rotspleet, toen de kwestie met de Malabaren zich voordeed.

Op het punt staande te vertrekken, hadden zij een vloot prauwen zien naderen, welke een splinternieuw stoomjacht omringden, dat klaarblijkelijk midden op zee was buitgemaakt door de bende bruine piraten.

Raffles had geen ogenblik geaarzeld, de overlevenden van dat schip, zijnde de eigenaar Albert Crooks, zijn dochter Alice, enige gasten, de kapitein en de stuurman te redden.

De prauwen waren eenvoudig in de grond geboord door Raffles duikboot, zodat de zeerovers gedwongen waren naar het eiland te zwemmen, waar zij werden afgehaald door de draadloos gewaarschuwde politie te Colombo, de dichtstbijzijnde haven.

Daar had dit incident wellicht mee kunnen eindigen, als Mr Crooks, de schatrijke katoenkoning uit Philadelphia, niet de domheid en onvoorzichtigheid had begaan, zijn belofte niet gestand te doen, door aan de politie dingen te vertellen, die al spoedig duidelijk maakten, dat die geheimzinnige redder niemand anders kon zijn geweest dan John Raffles, de Grote Onbekende, de lang gezochte, de universele zwerver, want men wist van het bestaan van zijn nieuwste duikboot, men had er zelfs een vrij nauwkeurige beschrijving van en dit alles klopte met de verstrekte gegevens.

Raffles kwam natuurlijk aldaar deze woordbreuk te weten en aarzelde geen moment om de ondankbare mil-

jardair gevoelig te straffen in het liefste, dat hij behalve zijn dochter Alice bezat, namelijk zijn brandkast.

Van Charitas naar Amerika was een zeereis van bijna twee weken geweest, maar dat had Raffles er wel voor over gehad.

Bij zijn terugkeer echter naar de kust van Ceylon had zich iets ernstigs voorgedaan, want zijn nadering was ontdekt, en de duikboot, ernstig beschadigd aan de schroefas, zag zich plotseling omringd door een stuk of zes duikboten van de Engelse marine en door evenveel torpedojagers. Daar een ontsnapping onmogelijk was, had Raffles het enige middel gekozen dat hem was overgebleven, en had de « Bruinvis » tot grote schrik van Brand, onder water recht op de rotswand aangestuurd, die zich dreigend voor hem verhief, om op het laatste ogenblik een smalle spleet binnen te glippen, een onderaardse tunnel, die ook bij eb vol water bleef, om tenslotte een reusachtig, half met water gevuld rotshol te bereiken, waar men de beschadigde duikboot had moeten achterlaten.

Langs een zeer moeilijke weg, dwars door de rots, hadden de drie mannen vervolgens het hol verlaten, en in Colombo gebruik gemaakt van de zeewaardige motorboot, die Raffles daar had liggen, en waarmee hij naar het eiland Charitas overstak, omdat hij zich wilde overtuigen dat zijn verborgen schatten noch door de zeerovers, noch door de politie ontdekt waren.

De vorige dag waren zij aangekomen — en welk een onaangename verrassing had hen gewacht.

Het bleek dat lang niet alle Malabaren, die zich zwemmend naar de kust hadden moeten redden, door de politie waren ingepikt.

Er waren een stuk of tien achtergebleven waarvan er zes zelfs hun geweren hadden kunnen redden.

Er was een gevecht ontstaan,

waarbij vijf der zeeschuimers in het stof hadden gebeten, maar de vijf anderen waren, helaas, langs een sluipweg naar de baai gesneld, en hadden zich daar, vóór Raffles en de zijnen het hadden kunnen verhinderen, meester gemaakt van de motorboot, waarmee ze waren gearriveerd.

Het mocht nog een groot geluk heten, dat de drie mannen althans hun geweren en een flinke hoeveelheid munitie hadden weten te redden.

Diezelfde nacht hadden zij op een hooggelegen plek, dicht bij de oostkust, onder de blote hemel overnacht, waarbij een hunner telkens de wacht had moeten houden, want de vrees was volstrekt niet denkbeeldig, dat die vijf bruine bandieten hulp zouden zijn gaan halen, om wraak te nemen voor de dood van hun vijf kornuiten.

De volgende ochtend hadden zij zich kunnen overtuigen, dat de rots, die de schat in zijn binnenste bevatte, onaangeroerd was, maar Raffles had graag een groot deel van die schat gegeven voor een goed schip.

Intussen was het gevogelte nu gaar; men liet het wat ofkoelen, en Henderson schoof het op een reusachtig warongblad, en met hunne jachtmessen, als enig bestek, sneden de drie mannen er hun portie af, en tegelijk met wat knolvruchten, die smakelijker zijn dan aardappelen en die zij nu in de hete as hadden gepiept, moest dit als maaltijd dienen.

Maar niet zodra waren zij verzadigd, of Raffles sprong op, en riep uit:

— En nu aan het werk! Wij moeten in ieder geval een der eilanden van de Maladiven Archipel zien te bereiken. Er zijn daar havenplaatsen, waar wij stellig wel een motorboot zullen kunnen huren, of desnoods kopen. Hier blijven kunnen wij in geen geval, omdat het in dubbele mate gevaarlijk is.

Hoe het ook zij, wij moeten een

of ander vaartuig trachten te maken, om bij gunstige wind daarmee over te steken. Henderson is sterk en handig en heeft zo'n karweitje eens meer opgeknapt.

— Hoelang zou de overtocht kunnen duren?

— In het gunstigste geval, dus met een krachtige wind mee, iets meer dan drie dagen.

— Mag ik vragen, waarvan wij dat zeil zullen maken?

— Van dezelfde stof, waarvan de Maleise vissers hun zeilen vervaardigen, Charles — van matten. Helaas zullen wij die niet kunnen laten drogen; wij zullen de vezels niet week kunnen kloppen, zoals zij dat doen, want dat zou te veel tijd vergen, — maar wij zullen ons wel weten te redden.

— Waarvan maakt men die matten?

— Uit de bladeren van een bepaalde soort cocospalm. Zij worden geweekt, gedroogd, opnieuw geweekt, op een platte steen geklopt, waardoor zij als het ware gelooid worden en dan naait men die bladeren aan elkander tot een zeil.

— Je bent dus voorzien van naald en draad? vroeg Brand ironisch.

— Neen, Charles — en ik zou ook niet veel kunnen uitrichten met dat naaistersmateriaal, maar er groeit hier op het eiland een lianensoort, die zeer taaie, sterke draden heeft, uitstekend geschikt voor ons doel. En naalden... alstublieft, ondeugende vriend... wij hebben ze in overvloed.

Raffles sneed met het scherpe lemmet van zijn jachtmes een lange doorn van een der takken, die nog uit het vuur staken.

Hij schildte die doorn, die bijna een hand lang was, maakte aan het dikke einde een fijn gleufje, wenkte Henderson, en zei met zijn kalme stem:

— Hier is een naald, James, die je wel zult kunnen gebruiken, als er een zeil moet worden gemaakt.

Henderson bekeek de doorn kritisch, knikte bevredigend met het hoofd en zei:

— Dat zal best gaan, mylord, alsof het de eenvoudigste zaak ter wereld was.

Toen de drie mannen met de voorbereidende werkzaamheden begonnen, was het omstreeks twee uur in de namiddag, daar zij de ergste hitte voorbij hadden laten gaan.

Henderson had enige aanwijzingen gekregen en begon onmiddellijk vol ijver.

Hij zocht een zware tamarindeboom uit, en begon de stam van de bast te ontdoen, zorgdragend, zo groot mogelijke stukken te krijgen.

Met de messen werden deze stukken bewerkt en op maat gesneden, hetgeen een nogal moeilijke en inspannende taak was want de bast was zeer taai en vezelig.

De bast werd in zeewater gedrenkt en boven het vuur gebogen, waarna de stukken aaneengevoegd werden door middel van gespleten lianen; alle openingen werden zo goed mogelijk dichtgestopt met leem en mos, en op die wijze gebreeuwd.

Met dit werk gingen niet minder dan drie dagen heen, onder bijna onafgebroken arbeid en toen men op deze wijze een soort prauw in elkaar geknutseld had, keek Raffles er op neer, alsof hij zeggen wilde: — wij zijn scheepsbouwers in angst...

— Als ik dit prutswerk vergelijk met de prauwen uit boomschors die de zeerovers weten te maken, schaam ik me dood.

— Ten eerste hebben zij goed materiaal, mylord, ten tweede doen zij dat werk van kindsbeen af, zei Henderson. De hoofdzaak is, dat deze boot drijft.

Henderson vatte de prauw met zijn reusachtige knuisten beet, droeg het logge ding geheel alleen naar de kleine inham en schoof het te water.

Slechts op enkele punten drongen een paar druppeltjes water naar binnen, en uit ondervinding wist Raf-

fles dat dit niets te betekenen had, daar het hout zich vanzelf zou uitzetten en die kleine spleetjes zich zouden sluiten.

Brand had intussen een mast gemaakt, waarop hij heel trots was en Raffles begon met Henderson de taaie, zachtgeklopte bladeren van de palmbomen aan elkaar te naaien met een primitieve naald.

Op de avond van de vierde dag was men zó ver, dat de volgende ochtend de mast kon worden opgericht, het zeil eraan kon worden bevestigd, en het eenvoudige roer kon worden geplaatst.

De drie mannen waren van deze inspannende arbeid in een tropisch klimaat zó vermoeid, dat zij bijna onmiddellijk in slaap vielen en tot het krieken van de dag sliepen.

Geen macht ter wereld had hen kunnen wakker houden, en dit zou bijna tot hun verderf geleid hebben.

Raffles was de eerste die ontwaakte.

Hij wies zich in de beek, trok zijn kleren aan, en nam zijn geweer, om te trachten een aardvarken of een ander stuk wild voor het ontbijt te schieten.

Hij beklom het steile pad dat langs de rots naar boven voerde, keek even over de zee uit, en daalde haastig het pad weer af.

Beneden aangekomen, liep hij dadelijk op Brand en Henderson toe en wekte hen.

— Wat is er? vroeg Brand, slaperig zijn ogen wrijvend.

— Er is, dat wij te laat zijn, zei Raffles op ernstige toon.

Brand was onmiddellijk klaar wakker, sprong op, greep de kijker, het enige voorwerp dat Raffles bij zich had gedragen op die noodlottige dag van het bezoek aan het eiland, bracht het instrument voor zijn ogen en zocht de zee af.

Bijna aanstonds liet hij de kijker weer zakken, en zei met opeengeklemd tanden:

— Politie...

— Ja, Charles — de politie uit Colombo, die er nog voor de Malabaren is. Ik weet eigenlijk niet wat erger moet worden genoemd.

— Hoe lang zou het duren voor zij hier zijn?

— Op zijn hoogst twee uur. Maar zouden wij in twee uren de boot niet gereed kunnen krijgen?

— Misschien, maar zelfs dat zou ons niet kunnen redden. Er staat op dit ogenblik een vrij krachtige wind uit zee, en met zulk een primitief vaartuig kan men zeker niet laveren. Het zou uren duren, voor wij deze baai uit zijn — zij zouden het zien,

en dan zijn wij er bij. Wij zullen echter doen wat wij kunnen.

Zonder aan zo iets als een ontbijt te denken begonnen de drie mannen zwijgend en met verbeterde woede te werken.

De mast werd vastgezet, het roer werd aan de achtersteven bevestigd, het zeil werd aan twee stevige takken aan de mast gehesen — en daarmee was anderhalf uur verstreken.

Raffles zei rustig:

— Wij hebben gedaan wat wij konden. Laat nu het werk maar rusten, want zij zijn direct hier.

HOOFDSTUK II

DE POLITIEBOOT

Raffles had goed gezien, en zelfs de grootste optimist zou op dit ogenblik iedere verdere poging hebben opgegeven.

De wind was nog in kracht toegenomen, en blies recht over de baai naar het land, slechts met de grootste moeite zou men met het zelfvervaardigde scheepje zee hebben kunnen kiezen.

De grote grijze politieboot was thans op geen kabellengte van de kust, en zocht behendig een doorgang tussen de hoge klippen, blijkbaar bestuurd door een man, die de wateren daar zeer goed kende.

Vooraan in de baai bleef het vaartuig liggen, en knarsend liepen de ankerkettingen over het spil.

De politieboot was een groot vaartuig, van bijna driehonderd ton, bewapend met een klein snelvuurkanon op de voorplecht, en met twee mitrailleurs.

De boot had de vorm van een torpedojager bij de boeg, vrij hoog bo-

ven het water uitstekend, maar aan de achtersteven nog geen meter.

Men wist daar aan boord wat manoeuvreren was, want in een ommezen, was er een boot uitgezet, zes mannen sprongen erin, en een zevende volgde, gekleed in een uniform van blauw linnen met koperen knopen.

Zelfs met het blote oog was te zien dat zij geweren bij zich hadden.

Vier van deze mannen grepen de riemen, en roeiden de sloep naar het land, terwijl op de verhoogde campagne van de politieboot langzaam en dreigend de twee mitrailleurs werden gedraaid, totdat de mondingen gericht waren op een zandige plek, waar twee mannen rustig hun pijp stonden te roken.

Binnen tien minuten liep de sloep op het zand, alle inzittenden sprongen aan land, voorafgegaan door de man in het blauw, die zijn dienstrevolver ter hand had genomen, en regelrecht toestapte op Raffles die

hem zonder enig spoor van vrees afwachtte.

— John Raffles? vroeg de man in het blauw kortaf, Raffles strak aankijkend.

— Waarom zou ik het ontkennen? ik geloof niet dat het iets zou baten, zei Raffles rustig.

— Neen, inderdaad, dat geloof ik niet, gaf de ander glimlachend te kennen. Geen andere blanke dan gij zou de onbeschaamde moed hebben reeds nu weer naar dit eiland terug te keren. Ik ben inspecteur Kennedy van het politiekorps te Colombo. Zijt gij van plan om kalm en zonder weerstand te bieden mij te volgen?

— Dat zal ik doen, want wat zou ik kunnen uitrichten tegen zeven gewapende mannen? Overigens, wij hadden gemakkelijk drie of vier hunner kunnen neerschieten vanuit een hinderlaag, als wij dat gewild hadden. Gij ziet dat wij uitstekende geweren en munitie hebben. Ik ben echter niet gewend, medemensen verraderlijk neer te leggen. Mag ik overigens vragen, waaraan ik de eer te danken heb door u te worden uitgenodigd mede te gaan?

— Een overbodige vraag. Gij zijt John Raffles; — is dat niet voldoende? Er is overigens, als gij het weten wilt, een verzoek tot uitlevering van de regering te Washington; gij zult wel weten waarom.

— Ik weet van niets.

— Dan zal ik uw geheugen op moeten frissen. Het betreft de beroving van Mr Crooks te Philadelphia. Om kort te gaan: gij wordt er van beschuldigd hem voor een bedrag van minstens honderdduizend dollar te hebben bestolen. En naar alle waarschijnlijkheid is dat geld hier op dit eiland verborgen.

— Mijn waarde inspecteur, moet ik u vertellen, dat een van de eerste beginselen van de dief is tot het laatste ogenblik te ontkennen. Ik beken niets, en ik ontken niets. Ik zwijg. En gij zult voor bewijzen moeten zorgen.

— Als dat uw standpunt is, zal ik er naar moeten handelen. Waar is de derde man?

— Welke derde man? vroeg Raffles, zijn pijp opnieuw stoppend.

— Ik weet zeker, dat gij hier met uw drieën aan het werk zijt geweest, als ik mij van deze term mag bedienen, en bovendien zijn er drie geweren.

Raffles vergenoegde er zich mede de schoulers op te halen, en zei onverschillig:

— Zoekt hem, als gij gelooft dat hij hier nog is.

De ogen van de inspecteur gingen in het rond, en bleven tenslotte rusten op de zelf gemaakte prauw.

Hij glimlachte, met iets van waarding, en zei:

— Knap stukje werk. Niet bijtijds gereedgekomen, naar ik zie. Nu gij verschaft ons veel nutteloze arbeid, dat moet ik zeggen.

— Doorzoek de omgeving mannen, maar boeit eerst deze beide langvingers. Wij weten teveel van John Raffles, om niet alle voorzorgsmaatregelen te nemen.

Het gelaat van Raffles verstrakte en zijn stem klonk ijskoud toen hij de inspecteur toebeet:

— Acht gij dat werkelijk nodig op dit eiland, waar wij niet kunnen ontkomen?

— Dat is mijn zaak, antwoordde Kennedy kortaf. Van mij zal niet gezegd kunnen worden wat men van mijn Londense collega's maar al te vaak heeft gezegd — dat zij domoren waren, en zich een buit hebben laten ontgaan, die zij reeds zo goed als in hun bezit hadden.

Raffles keek de man eens diep in de ogen, en zei toen schouderophalend:

— Misschien zult gij hiervan nog wel eens spijt hebben, meneer de inspecteur. Alstublieft, doe wat gij niet laten kunt. Raffles stak zijn handen uit en een ogenblik leek het alsof Henderson veel lust had, zich te verzetten, maar een enkele blik

van Raffles was voldoende, hem tot andere gedachten te brengen.

Gedwee stak Henderson zijn reusachtige vuisten uit, en toen bleek het, dat de boeien van Colombo onbruikbaar waren voor de geweldige polsen van deze krachtmens.

Henderson grinnikte, maar Kennedy zei na een ogenblik de vergeefse pogingen van zijn mannen te hebben aangezien:

— Bind hem dan met een touw. Die kerel vooral lijkt me gevaarlijk.

Uit de sloep van de politiemannen werd een dik touw gehaald, waarmee men Henderson de armen op de rug bond.

Intussen waren reeds, op een sein van een der agenten, nog twee sloepen met agenten, merendeels inlanders, naar land geroeid. Een stuk of twintig politiebeambten begonnen nu de omgeving te doorzoeken, met de revolver in de vuist.

Na drie uren keerden de mannen vermoeid en uit hun humeur terug, omdat zij niets verdachts hadden kunnen vinden.

Kennedy stond te foeteren en te mopperen, en zei tot Raffles, dicht op hem toetredend:

— Drie uren waren natuurlijk niet genoeg om het gehele eiland te doorzoeken. Wij kunnen echter niet langer blijven, om naar die derde man te zoeken, wij zullen dus vertrekken, maar weet wel, dat gij nu zelf uw helper en handlanger aan grote gevaren blootstelt, want ik neem zijn geweer mee — en het is de vraag, of hij zich zonder wapens in het leven zal kunnen houden.

Er legde zich een diepe rimpel in het voorhoofd van Raffles, die minachtend zei:

— Gij moet doen wat gij denkt, dat nodig is. Mijn vriend zal zich wel weten te redden, wees daar zeker van.

— Waarom laat je hem hier achter? drong Kennedy voor de laatste maal aan.

En daar Raffles zweeg sloeg hij

zich met de hand voor het hoofd en riep uit:

— Maar, dat is waar, — je hebt je hier destijds meester gemaakt van de buit van die bruine piraten, die moet waarschijnlijk nog hier zijn en je wilt je vriend achterlaten om dat geld te bewaken. Waar is die schat?

— Zoek er maar naar, antwoordde Raffles, als u denkt dat die hier is.

Kennedy wisselde op gedempte toon een paar woorden met een zijner ondergeschikten en toen begon inderdaad het zoeken opnieuw, dat de hele namiddag duurde tot de schemering begon te vallen, zonder resultaat op te leveren.

Nu bleek, dat de pogingen om de derde man en de buit te vinden, vruchteloos waren gebleven, beval Kennedy op ruwe toon, aan het einde van zijn geduld, de twee gevangenen aan boord van de politieboot te brengen.

Voor Raffles, vastgehouden door twee agenten, in de sloep zou stappen, zei Kennedy nog eens met veel nadruk:

— Je weet dus wèl wat je doet, door je vriend aan zijn lot over te laten?

— Hij zal er zich wel door heen slaan, antwoordde Raffles tussen zijn opeengeklemd tanden.

— Ik geloof, dat je je vergist, hij zal hier ellendig omkomen! riep de inspecteur uit. Ik had me je karakter anders voorgesteld, Raffles. Je valt me bitter tegen.

Het scheen alsof Raffles iets wilde zeggen maar hij nam zwijsend plaats op de voorplecht.

Henderson moest in de tweede sloep stappen, en alle boten keerden nu terug naar de politieboot.

De schemering viel nu snel, en zou weldra plaatsmaken voor een volkomen duisternis, zoals dit in de tropen steeds geschiedt.

Aan boord van de politieboot waren slechts een stuk of vier mannen

achtergebleven, die nu behulpzaam waren bij het inhalen van de sloepen.

Raffles en Henderson werden ieder in een afzonderlijk cachot opgesloten, waarvan het politievaartuig er zes aan boord had.

Elk van die cellen had een patrijspoort, maar die waren zó klein, dat men er ternauwernood de hand door kon steken.

In de deur bevond zich een getralied luikje, waar doorheen men de mannen hun voedsel kon aanreiken.

Raffles had verzocht nu althans van zijn boeien te worden bevrijd, maar Kennedy had het op ruwe toon geweigerd.

En zo moest Raffles dan met geboeide handen het brood eten, dat men hem had toegestoken, en de stenen kruik aanvatten die lauw en smakeloos drinkwater bevatte.

Tijdens zijn avontuurlijke loopbaan was Raffles reeds enige malen in gevangenschap geweest, maar zelden had hij zich daardoor vernederd gevoeld. Thans echter was hij, zonder precies te weten waarom, diep gegriefd door de behandeling, welke Kennedy hem had doen ondergaan.

In het cachot was het zo goed als volkomen donker. Alleen de maan wierp een flauw schijnsel door de patrijspoort naar binnen.

Hij hoorde echter duidelijk hoe de ankers werden gelicht, hoe de boot zacht begon te trillen, toen de machine begon te werken en daarna het zo bekende geluid van de rondwentelende schroef.

De « Havik » had het eiland Charitas verlaten...

Zodra Raffles zich onbespied wist, zette hij zich aan het werk om zijn gevangenis en zijn boeien te onderzoeken.

Bij het betreden van het cachot had hij direct ontdekt, dat de deur weliswaar van plaatijzer was, maar een eenvoudig slot had, en dat twee stevige grendels aan de buitenkant zaten.

Wat de boeien betreft, — het waren de bekende Engelse politieboeien van staal, die voor Raffles geen enkel geheim meer hadden.

Hij glimlachte eens, toen hij ze in het licht van de maan zag glanzen en toog onmiddellijk aan het werk.

Hij trok het uiteinde van een der slippen van zijn das met zijn nagel stuk en haalde daaruit een voorwerpje, van een millimeter dikte, dat er uit zag als een kleine loper.

Hij nam het stevig tussen zijn sterke tanden en begon er mee heel voorzichtig en telkens ophoudend om te luisteren in het slot rond te tasten.

Weldra klonk er een klikkend geluid, de schoot sprong terug, de kettingstift viel er uit, en Raffles had zich van zijn boeien bevrijd.

Hij legde ze echter dadelijk weer om zijn polsen, maar nu zo, dat een enkele beweging ze kon doen vallen.

Daarna ging hij naar de zijwand van zijn cachot en begon er zacht met zijn ring op te tikken.

Bijna onmiddellijk werd er geantwoord — heel onderaan, waaruit Raffles afleidde dat Henderson zijn voet gebruikte, nu zijn handen op zijn rug waren vastgemaakt.

Voorzichtig en zacht gingen de morsesenen heen en weer.

Na een paar minuten hield Raffles op, stak nogmaals zijn vingers in de slijp van zijn das en haalde er een zeer fijn tornmesje uit, dat hij opende. Toen stak hij zijn arm door de patrijspoort, totdat zijn vingers de rand voelden van de opening in de wand van de cel naast de zijne. Hij liet zijn vingers los en het mesje viel door het open patrijspoortje op de goede plaats.

Raffles had nu gedaan wat hij kon, en strekte zich rustig uit op de smalle krib, om te trachten wat te slapen, hetgeen hij dan ook binnen enkele minuten deed.

Hij werd gewekt door het zonlicht dat door de patrijspoort in zijn cachot viel.

Een soort van instinct waarschuwde hem, dat hij geen al te vlugge bewegingen moest maken, en daarom wentelde hij zich langzaam om en keek door het luikje recht in de ogen van zijn bewaker, die hem waarschijnlijk reeds sedert enige minuten had gade geslagen.

Het tralieloukje werd geopend, het brood viel naarbinnen, en hij kreeg een kruik met vers water toegestoken.

Hij had juist dit schrale maal genuttigd, toen het gezicht van Kennedy voor het luikje verscheen.

— Luister eens Raffles, zei hij, en gebruik nu je verstand. Ik heb over de zaak nog eens nagedacht. Je zult zeker wel inzien, dat je een zware straf wacht? Want ik weet dat je heel wat op je kerfstok hebt.

— Iets dergelijks is mij al eens meer verweten, zei Raffles kalm. Wat wilt gij van mij?

— Ik wil, dat je zult zeggen waar je je buit verborgen hebt. Ik ben er van overtuigd, dat een eerlijke bekentenis je straf aanzienlijk zal verminderen.

— Ja, ja... dat smoesje kennen we, zei Raffles spottend. Het spijt mij, inspecteur; — ik weiger!

De dag verstreek zonder dat zich verder nog iets voordeed.

Een nieuwe nacht brak aan, en Raffles sliep rustig bijna acht volle uren, op zijn brits.

Hij kreeg zijn brood en weer een kruik water, en des middags een kom soep, die hij echter niet aanroerde maar leeggoot door de patrijspoort.

Kort voor het vallen van de avond klonk er buiten op de deur van zijn cel een kort, krassend geluid, dat Raffles onmiddellijk deed opstaan, en op de deur toetreden.

Hij maakte zijn boeien los en legde ze op de krib neer.

Hij luisterde scherp toe, en hoorde met schitterende ogen hoe een paar grendels behoedzaam werden teruggeschoven, hoe de sleutel in het slot

werd gestoken en voorzichtig werd omgedraaid.

De deur kierde heel langzaam open en Raffles vatte een hand, trok een man naar binnen en vroeg op fluisterende toon:

— Geslaagd, Charles?

— Volkomen.

— Waar bevinden wij ons ergens?

— Op ongeveer tweehonderd mijlen van Colombo! Zodra de dag aanbreekt, kan de boot daar binnenlopen.

— Heb je de deur van de cel van Henderson al opengemaakt?

— Nog niet.

— Doe het dan aanstonds, ik hoop dat hij kans heeft gezien, die touwen achter zijn rug door te snijden. Zijn er nog veel valide personen aan boord?

— Kennedy, de machinist, de stuurman; meer niet.

— Goed. De wapens?

— Overboord gegooid, — behalve een paar revolvers, maar die heb ik.

— Alle hulde. Ik wist wel dat ik op je kon rekenen; — vlug nu, voor Kennedy argwaan krijgt wegens de ongewone stilte aan boord.

Brand verliet de cel, nam een sleutelbos ter hand, opende ook het cachot van Henderson en vond de reus in een moeilijk te beschrijven toestand van halve razernij, daar hij er nog altijd niet in geslaagd was met het stompje mes dat hij had overgehouden, nadat zijn al te sterke vingers het binnen vijf minuten hadden gebroken, de dikke touwen, die om zijn polsen waren gewikkeld, door te snijden.

De jongeman haastte zich daarom, met een enkele jaap van zijn mes het touw geheel los te snijden, en toen moest hij vlug zijn hand op de mond van de reus leggen, die op het punt scheen te staan los te barsten in gevloek en gesakker, terwijl hij zijn armen wreef om de bloedsomloop te herstellen.

— Dat is geen behandeling, begon hij woedend.

— Kalmte, James, zei Raffles, die op de drempel van Henderson's cel was verschenen, zacht maar gedecideerd.

De reus beheerste zich met moeite en nam toen zwijsend de revolver in ontvangst, die Brand hem in de hand drukte.

Nadat ook Raffles zich gewapend had, liepen de drie mannen onhoorbaar de schemerig verlichte midden-gang in, totdat Brand waarschuwend fluisterde:

— Voorzichtig, daar ligt er al een.

Bij het begin van de gang, lag een donkere gedaante op de vloer uitgestrekt.

Het was de bewaker, wiens gezicht Raffles de dag tevoren voor het luikje gezien had.

De man was bewusteloos en in die toestand werd hij in een van de cellen opgesloten, waar hij spoedig gezelschap kreeg van een lid van het machinepersoneel, die lag te slapen op de ijzeren trap, naar de machinekamer, waar de dieselmotoren stonden opgesteld.

Voorzichtig opende Raffles de deur van het volkslogies en daar zaten rondom de lange tafel een stuk of twintig mannen, rustig sluimerend naar het scheen, met hun geleidige soepborden nog voor zich.

— Het is bijna aandoenlijk; het herinnert mij aan het sprookje van de schone slaapster, zei Raffles glimlachend. Knap gedaan, Charles, en nu vlug even met onze vriend Kennedy praten, vóór deze zich begint af te vragen waaraan die olympische rust aan boord valt toe te schrijven. Als hij iemand zou roepen en er kwam niemand, dan zou dat maar weer complicaties geven en wederzijdse harde woorden. Zijn hut is zeker op de campagne?

— Op het voorschip. Er zijn daar twee hutten naast elkander, één voor hem, en één voor de kapitein en eerste stuurman.

— Goed opgelet dan. Ik zal met hem gaan praten, en jullie beiden

bemoeit je met de kapitein en de stuurman. Denk er om dat je hen geen haar op het hoofd krenkt, want die lui deden slechts hun plicht. Maar geef goed acht, dat de kapitein geen grapjes uithaalt en met het radiotoestel gaat spelen.

— Dat zou hem weinig baten; ik heb het al onbruikbaar gemaakt, door een paar onderdelen te verwijderen, zei Brand.

— Maar, amice, — je hebt jezelf overtroffen, fluisterde Raffles vol bewondering. Ik hoop dat alles zonder al te veel lawaai. Is dit zijn hut?

— Ja, hij werkt, want er schijnt licht naar buiten.

Raffles liep rustig langs de grote ronde patrijspoort aan de zijkant, keek naar binnen en zag Kennedy voor een kleine schrijftafel zitten, bezig met het opmaken van een rapport, naar het scheen.

Kennedy keek even op, toen hij de schreden hoorde, om te zien wie er langs kwam, maar Raffles was al voorbij, vatte de kruk van de deur, trad binnen zei rustig en vriendelijk:

— Goedenavond, inspecteur Kennedy.

Als door een wesp gestoken, sprong Kennedy half overeind van zijn stoel, snel zijn hand naar een half openstaande lade van het schrijftafeltje uitstekend.

— Laat dat wapen liggen, beval Raffles kortaf. Wacht, ik zal u de mogelijkheid benemen, voor de verleiding te bezwijken, en denk er om, mijn wapen is geladen.

Kennedy zag een revolver op zijn voorhoofd gericht. Hij zag een hand naast de zijne, die zijn revolver wegnam, en toen kwam er eensklaps in plaats van woede, een uitdrukking op zijn gelaat van schrik.

Zijn stem klonk schor en onzeker toen hij stamelde:

— Het lijkt wel of je in verbinding staat met dienaren van de duivel, John Raffles.

— Dat wordt mij vaker verweten,

inspecteur, maar dat is onjuist, antwoordde Raffles glimlachend. Ik sta echter wel in verbinding met beproefde vrienden, die men niet kan vinden op een eiland, om de afdoende reden, dat zij reeds aan boord zijn geslopen.

— Aha... was dat de truc? En je hebt het durven opnemen tegen vijf en twintig man. Als ik hen nu eens hier roep?

— Dan zullen de arme drommels niet komen, inspecteur Kennedy, antwoordde Raffles. Zij zouden wel willen maar zij kunnen niet.

— Je wilt toch niet zeggen — dat je hen...

— Hé... inspecteur... hoe kunt u dát van me denken? Geloofst gij nu werkelijk dat ik in staat ben een bloedbad aan te richten onder die brave kerels? Zij slapen alleen maar, maar zij slapen zeer vast. Hun soep was te krachtig; — ik heb de mijne trouwens over boord gegooid.

— Zo... een slaapmiddel? En mag men weten hoe je daaraan kwam?

— Heel eenvoudig. Er groeien op mijn eiland Charitas papaverplanten — slaapbollen, of hoe zij anders mogen heten. Soms ook zegt men eenvoudig opium. Mijn vriend heeft een hoeveelheid van dat kruid tersluiks in de soepketel weten te gooien, de borden werden met dat lekkere soepje gevuld en een half uur daarna sliepen alle manschappen als marmotten en ik denk dat zij morgennacht nóg zullen slapen.

Kennedy keek Raffles strak aan en zei:

— Veel van wat mij over je werd verteld, Raffles, hield ik voor fabeltjes en pure verzinsels. Ik bemerk nu — tot mijn grote schade en schande, dat men niet in het minst overdreven heeft. Ik zou nooit hebben geloofd dat een enkele man in staat zou zijn, een politieboot in volle zee buit te maken. Ben ik de enige die nog bij zijn positieven is?

— Neen — ook de kapitein en de

stuurman hebben niet van de soep gegeten, zij krijgen, evenals gij fijnere kost, antwoordde Raffles.

— Dus die lepe vriend van je heeft zeker ook je boeien los weten te maken?

— Neen, dat deed ik zelf. Gij kunt mij geloven, inspecteur Kennedy. Ik ben geen opsnijder.

Er was iets van bijgelovige vrees verschenen op het gelaat van de inspecteur, en hij vroeg met haperende stem:

— Hoe... hoe heb je dat gedaan?

— Ik had een paar kleine instrumentjes bij me, die mij maar hoogstzelden verlaten. Maar die twee zijn dan ook meestal afdoende. Apropos, is dat een geldkistje?

Raffles wees op een ijzeren kistje dat onder het bereik van zijn hand op de tafel stond en met een zuur gilmlachje antwoordde Kennedy:

— Er zit inderdaad geld in, maar niet heel veel, nauwelijks honderd pond.

— Wie het kleine niet eert, is het grote niet waard, inspecteur, zei Raffles rustig. Ik zie dat het gesloten is.

— De kapitein heeft de sleutel, antwoordde Kennedy, wat al te haastig.

Raffles wierp hem een eigenaardige blik toe, haalde de schouders op, trok het kistje naar zich toe, en had het slot in een minimum van tijd open.

Kennedy keek met open mond toe en zei toen, met een kort lachje:

— Ik zie het al — er is voor jou niets onmogelijk.

— U vleit mij, inspecteur. Van uw kant hebt gij een kleine vergissing begaan; er zit minstens tweeduizend pond in dit kistje, zoals ik in de gauwigheid zie. Ik zal zo vrij zijn, mij dat bedrag toe te eigenen, uit naam van mijn beschermelingen. En nu zullen wij als gij het goed vindt, eens rustig met elkander praten, Kennedy.

HOOFDSTUK III

WAT KENNEDY TE VERTELLEN HAD

Wie met een goede kijker gewa-
pend was en zich bij het krieken
van de dag op de uitgestrekte kade
van Colombo had bevonden, zou op
de rede een grijze politieboot heb-
ben zien liggen, die daar het anker
had laten vallen.

Het was omtrent zes uur in de
ochtend, toen een sloep werd uitge-
zet, waarin drie mannen stapten.

Een hunner, van krachtige li-
chaamsbouw, scheen wat moeilijk te
lopen, en dezelfde waarnemer van
zo even zou hebben gezien dat dit
werd veroorzaakt, omdat de handen
van die man geboeid waren.

Hij werd vergezeld door een in-
specteur van politie, terwijl de derde
man, een inlandse politiebeambte,
in een uniform van blauw linnen,
als roeier fungeerde, en de sloep met
krachtige slagen naar een der aan-
legpiersen roeide, waar de sloep werd
vast gemaakt.

De drie mannen gingen aan wal,
hielden zich slechts even op, aan het
kleine douanekantoortje, liepen de
pier teneinde, bereikten de kade, en
stapten daar in een taxi.

Het was nog vroeg en bijna nie-
mand had die inspecteur van politie
met zijn herculische gevangene ge-
zien.

Een paar uren verstreken, het tij
kwam op, het sloepje dobberde nog
altijd naast het steigertje, en de
politieboot bleef rustig op haar plaats
liggen.

Tegen twaalf uur in de middag
echter begonnen enige havenbeamb-
ten zich niet zonder verbazing af te
vragen waarom die politieboot daar

maar voortdurend voor anker bleef
liggen, terwijl toch het getij reeds
een paar uren tevoren was komen
opzetten en niets het schip dus had
kunnen beletten een betere en ge-
makkelijker ligplaats op te zoeken.

Tenslotte wilde de havenmeester
er het zijne van hebben, en liep naar
de radiohut, waarin de marconist
gezet was, en verzocht hem, zich
in verbinding te stellen met de poli-
tieboot op de rede.

De marconist deed wat hem ge-
vraagd was, ten minste hij poogde
dit te doen, maar het was hem on-
mogelijk verbinding te krijgen.

Nu begon de havenopzichter zich
enigszins ongerust te maken. Hij
belde het hoofdbureau van politie
op, en ongeveer tien minuten later
stak een kleine havenboot van de
politie van wal, en zette koers naar
het grijze vaartuig, dat daar nog
steeds onbeweeglijk als een dode
walvis op het water scheen te rus-
ten.

Aan boord van het kleine politie-
bootje bevond zich de hoofdcommis-
saris in eigen persoon, vergezeld
door twee detectives. Verder was
het gewone personeel aanwezig, be-
staande uit drie koppen, een hoofd-
agent en twee agenten.

Toen de boot tussen de pieren van
de haven uit was, nam de ongerust-
heid van de hoofdcommissaris met
iedere minuut toe, want men scheen
aan boord van het grote politievaar-
tuig niets te bemerken van de nade-
ring van de kleine motorboot. Alles
bleef ten minste kalm.

Pas toen het kleine vaartuig op

nauwelijks een kabellengte afstand was gekomen van het stilliggende schip kon men een gedaante met verwarde haren ontwaren, die zich met moeite naar de verschaning scheen te slepen en met zijn armen zwaaide.

Die man was inspecteur Kennedy.

De hoofdcommissaris nam een der agenten de scheepsroeper af en riep:

— Verkeert uw schip in nood, inspecteur? Is de machine defect?

— De machine niet, maar ik! riep Kennedy, nauwelijks verstaanbaar.

— Maar — hoe zijt gij weer aan boord gekomen na uw gevangene te hebben afgeleverd? Men heeft u met een agent en met een grote geboeide man op de pier gezien?

— Ik heb geen voet op de pier gezet, antwoordde Kennedy met geveinsde kalmte. Een half uur geleden lag ik nog volkomen bewusteloos in mijn hut. Wees zo goed om aan boord te komen, mijnheer de commissaris, dan zal ik u alles verklaren. Verontschuldigt mij dat ik de valreep niet laat uitzetten. Iedereen hier aan boord slaapt!

— Slaapt? herhaalde de hoofdcommissaris verwonderd.

— Jawel commissaris, allen slapen als ossen! Men heeft mij dus aan wal gezien, met een agent en een gevangene? Prachtig! Kennedy was Raffles, de agent was zijn vriend, de gevangene was zijn assistent!

Zonder tijd te verliezen klauterde de hoofdcommissaris geheel ontdaan en geholpen door een paar agenten aan boord van het laag op het water liggende vaartuig, en begon een rondgang over dat schip, die hem nog lang zou heugen.

In het volkslogies trof hij ruim twintig, merendeels inlandse politiemannen aan, die rondom de lange tafel in een rustige sluimer, met het hoofd op de gekruiste armen, verzonken waren. De kapitein lag gekneveld op zijn krib, niet in staat om zelfs maar een vinger te verroe-

ren en de stuurman vond men in de bergplaats van de waarloze kabels en touwen, eveneens buiten staat gesteld, zich te bevrijden.

— Wat is dat? Wat kan dat zijn? vroeg tenslotte de hoofdcommissaris stom verbaasd.

— Opium, antwoordde Kennedy laconiek. Wij hadden niet met domoren te doen. Zelfs mijn uniform heeft hij gestolen, die schurk.

Plotseling scheen hem iets in te vallen en hij riep:

— Hoe laat was het toen men mij op de kade zou hebben gezien?

— Het was nauwelijks licht, ik denk zo wat zes uur in de ochtend.

— En hoe laat is het nu?

— Bijna één uur in de namiddag.

Kennedy rukte zich wanhopig aan zijn haren en jammerde:

— Maar dan hebben zij een voor-sprong van minstens zeven uren. Waarom zijt gij niet eerder gekomen, commissaris?

— Omdat er geen reden voor was, zei de commissaris ontwijkend. Pas toen er geen antwoord kwam op onze draadloze oproep, bemerkten wij dat er iets niet in orde moest zijn. Vertel mij hoe het zich heeft toegedragen en wat er gebeurd is.

Haastig en verward vertelde Kennedy hetgeen er gebeurd was op het eiland Charitas, hoe de scheepskas was geroofd, hoe men de bemanning in slaap had gemaakt door opium in de soep te roeren, en hoe Raffles hem tenslotte zelf een revolver onder de neus had gehouden, en hem had doen binden.

Pas na een urenlange worsteling, die hem totaal had uitgeput, was hij erin geslaagd zich van de touwen, die hem bonden, te bevrijden, en toen duurde het nóg een uur, voor hij de deur van zijn hut had kunnen openen.

Hij had willen seinen, maar het zendtoestel was onbruikbaar gemaakt en zelfs de seinvlaggen waren verdwenen.

Hij had de aandacht willen trek-

ken door het kleine kanon op de voorplecht af te vuren, — alle granaten waren verdwenen, waarschijnlijk over boord gegooid.

Dit was nauwelijks tien minuten geleden gebeurd en hij was nog zo versuft en verward geweest, dat hij, na de ontdekking van zijn slapende manschappen niet eens aan de kapitein en de stuurman had gedacht.

De hoofdcommissaris had zwijgend toegeluisterd met opeengeklemd lippen.

Toen gaf hij op korte toon zijn bevelen.

Er werd een tros uitgebracht van de politievlet naar de grote motorboot, en langzaam werd het grijze vaartuig naar de haven gesleept.

Niet zodra hadden de politiemannen weer voet aan wal gezet, of geheel Colombo werd gealarmeerd en men begon in alle hoeken en gaten te zoeken naar de man, die op zulk een brutale wijze de rol had gespeeld van inspecteur Kennedy.

Nadat overal inlichtingen waren ingewonnen, concentreerde zich de aandacht om het spoorwegstation, want men wist de chauffeur van de taxi op te sporen, waarin de gewaande Kennedy met zijn gevangene had plaats genomen. De chauffeur verzekerde, dat hij het drietal naar het station had moeten rijden, en daar had men inderdaad iemand gezien in de uniform van politie-inspecteur, die vergezeld was van een krachtig gebouwd man. Van boeien echter had niemand iets bespeurd. Men poogde na te gaan naar welke stad er kaartjes waren gekocht, maar hier stuitte men opnieuw op een moeilijkheid.

Er waren in de loop van de ochtend twee en negentig spoorwegbiljetten gekocht, maar de man aan het loket kon zich niet herinneren, dat een van die reizigers opvallend groot was geweest of een uniform van inspecteur had gedragen.

De derde man had dus waarschijnlijk de kaartjes genomen, — de zo-

genaamde politieagent. Maar — dat was een inlander geweest. Was die man medeplichtig? Was hij misschien omgekocht of, nog eenvoudiger, was het de vriend van Raffles die zich had vermomd?

Op al die vragen was geen antwoord te krijgen. Echter — één ding stond vast: de vluchtelingen hadden zich naar het noorden begeven, want Ceylon heeft maar een enkele spoorlijn, die van Colombo naar Jaffna loopt.

Nu is op een eiland als Ceylon de treinenloop uiteraard niet zeer frequent.

Tussen zes uur 's ochtends en twee uur in de namiddag waren er slechts twee treinen in noordelijke richting vertrokken.

De eerste had Jaffna slechts een paar uren geleden bereikt, de andere echter kon zich pas halverwege bevinden, in de buurt van Manar.

Onmiddellijk werden er telegrammen naar deze plaats gezonden met verzoek om inlichtingen.

Uit de eerste trein waren in de genoemde plaats inderdaad drie mannen uit de trein gestapt, waarvan er een opviel door zijn grootte.

Onmiddellijk werd er een onderzoek ingesteld, en nog geen half uur later bleek dat deze drie reizigers behoorden tot een rondtrekkend circus, en tezamen een nummer vormden.

Terwijl de verwarring aldus toenam, terwijl de telegrammen heen en weer vlogen over de lijn, terwijl de commissaris van politie in Colombo hemel en aarde bewoog, om van het eiland Ceylon een kooi te maken, waaruit zijn prooi onmogelijk kon ontsnappen, zaten Raffles en Brand rustig naast elkander in een coupé eerste klasse, van de trein, die noordwaarts stoomde naar de havenplaats Jaffna.

De twee vrienden hadden geruime tijd gezwegen, en het station Kurunega lag reeds achter hen, toen Brand, naar buitenstarend in de felle

zon, die onbelemmerd over de sawahs en de suikerrietvelden brandde, zei :

— Ceylon is een eiland, Edward.

— Een half uur geleden heb je dat ook al eens beweerd, Charles, zei Raffles glimlachend. Ik meen er op te hebben geantwoord, dat er voorbeelden bekend zijn van eilanden, die men ongehinderd heeft kunnen verlaten.

— Charitas was onbewoond, replieerde Brand. Ceylon echter beschikt over een politie-organisatie, die het oog houdt op de havenplaatsen. Nergens zullen wij een schip kunnen krijgen. De telegraaf is sneller dan de trein. Reeds een paar uren wordt op iedere havenplaats geloerd naar verdachte vreemdelingen.

— Charles, je bent in een pessimistische bui. Vergeet niet dat er toch wel middels zijn om een zeeengte over te steken van nauwelijks vijf en twintig mijlen breedte, zonder een boot te huren. Ik kan er een kopen, of ik kan er een lenen, ook al zou de eigenaar niet bereidwillig zijn. Maar je hebt iets heel belangrijks vergeten Charles, en dat is, dat Ceylon eigenlijk geen eiland meer is. Een paar jaren geleden is de Adamsbridge in gebruik genomen die Ceylon verbindt met het vaste land van India en over die brug rijden treinen.

— Alsof men die treinen niet nauwkeurig in het oog zou houden ! riep Brand uit. Wij moeten uitstappen in Jaffna en men zal ons onmiddellijk in de kraag grijpen.

— Ik heb je zelden zo somber gezien, Charles. Men zal geen hand uitsteken naar onze kraag ; stel je gerust.

Brand keek Raffles een ogenblik strak aan en vroeg toen langzaam :

— Je vertrouwt op Henderson ?

— Ik vertrouw op hem, zoals ik op jou vertrouwd heb toen hij en ik gevatelijk van ons eiland Charitas op de politieboot werden gevoerd, en in dat vertrouwen ben ik niet

beschaamd.

Brand greep Raffles' hand en riep uit :

— Neem het me maar niet kwalijk, Edward, ik gevoel mij gedrukt en onrustig. Misschien komt het van de warmte. Maar het is me alsof dit avontuur voor ons ditmaal slecht zal aflopen. Ceylon lijkt mij een reusachtige gevangenis, waaruit geen ontsnappen mogelijk is.

— Dwaasheid, Raffles. Er bestaan geen gevangenschappen waaruit men niet kan ontsnappen. Geduld en overleg overwinnen zelfs de dikste muren.

— Reizen wij nu door tot Jaffna ?

— Dat is te zeggen — niet rechtstreeks. Wij stappen uit op het kruispunt Madawachi.

— Ik doe dat alleen opdat de politie ons spoor bijster zal worden, want van ieder element van verwarring moeten wij gebruik maken. Wij zullen op het bewuste kruispunt eenvoudig een trein overslaan, zodat wij pas tegen het vallen van de avond Jaffna bereiken.

— Maar ook in Madawachi zal de politie klaar staan om ons te ontfangen. Het is waar ; — jij hebt je van je uniform ontdaan evengoed als ik van de mijne, wij zijn thans eenvoudige toeristen, maar je hebt met alle geweld het geld uit de politiekas bij je willen houden.

— Beste Charles, ik moet toch reisgeld hebben, zei Raffles kalm.

— Alles goed en wel, maar als men dat geld vindt, zal men de bankbiljetten herkennen, waarvan de nummers natuurlijk genoteerd zijn.

— Neen, amice, die kans zal ik niet lopen, want wij stappen uit voor dat wij het station bereikt hebben. Ik geloof dat het zo ongeveer tijd wordt ons voor deze kleine escapade voor te bereiden.

Raffles had zijn horloge geraadpleegd, stond op en nam zijn valies uit het net. Het was een splinter-nieuwe tas en had nog diezelfde ochtend deel uitgemaakt van het bezit

van een eerzaam zadelmaker, die in plaats van deze tas een goudstukje zou vinden, dat hem dubbel en dwars moest schadeloos stellen voor het geleden verlies.

Hij opende het valies, onderzocht even de inhoud, knikte goedkeurend, en hing de tas over zijn schouder.

Hij stak even zijn hoofd uit het portierraampje, trok het snel weer terug en zei kortaf:

— Het is tijd.

Op hetzelfde ogenblik begon de trein vaart te minderen, en werd het plotseling stikdonker in de wagon.

— Wat is dat? vroeg Brand verschrikt.

— Een tunnel, antwoordde Raffles laconiek. Over vijf minuten zullen wij de trein verlaten moeten hebben, zodra wij weer uit de tunnel te voorschijn komen. Volg mij. Niemand kan ons hier zien. Wij zullen langs de treeplanken de achterste wagon trachten te bereiken.

Raffles had het volkomen rustig gezegd, maar Brand begreep heel goed, welke gevaren er aan dit waagstuk verbonden waren.

De tunnel was net breed genoeg, om de trein doorgang te verlenen, zodat de minste onvoorzichtige beweging, ook als de trein vaart verminderde, noodlottig kon worden.

Toch aarzelde hij geen seconde. Hij hoorde hoe Raffles het portier heel voorzichtig opende, opdat het niet tegen de tunnelwand zou slaan, volgde hem op de treeplank en sloot aanstonds het portier weer.

Op de tast zich dicht aandrukkend tegen de wagonwanden en zich bukkend, opdat zijn hoofd niet boven de wagon zou uitsteken, volgde Brand Raffles, totdat hij bijna tegen hem aanbotste.

Het einde van de wagon waarin zij gezeten waren, was bereikt.

Brand wist dat er nu nog twee kwamen.

De zuiging wierp hem bijna van de treeplank, en toch moest er nu

worden overgestapt, ofschoon hij bijna niets kon zien.

Hij tastte zover mogelijk met zijn rechervoet vooruit, en meende reeds te zullen vallen, toen een ijzersterke vuist hem vastgreep en op de andere wagon trok.

Reeds omklemde zijn hand een van de ijzeren portierstangen, en nu kon hij voetje voor voetje verder gaan.

Gelukkiglijk reed de trein voortdurend langzamer, en het overstappen op de laatste wagon kon worden volbracht in een zwakke schemering, daar het daglicht aan het einde van de tunnel reeds binnendrong.

Juist hadden zij het uiteinde van de laatste treeplank bereikt, toen de locomotief weer in het felle zonlicht kwam.

— Opgelet nu! riep Raffles, de ogen strak op het uiteinde van de tunnel gericht.

Bijna op hetzelfde ogenblik lieten de twee mannen zich, half verblind door het plotselinge sterke licht, vallen, en rolden in het hoge struikgewas, waar zij even als versuft bleven liggen.

(Op een afstand zagen zij het station.

De twee mannen wachtten nog even, en drongen toen een bosje kreupelhout binnen, links van de spoorbaan gelegen.

Toen zij er weer uit kwamen hadden zij een volkomen gedaanteverwisseling ondergaan. Niemand zou uit die twee inlanders met hun zwarte huid hun witte gewaad en hun hoofddoek, de toeristen van zo even hebben herkend.

Langs een grote omweg bereikten zij het station en gingen het afzonderlijk binnen.

Het was een hachelijk ogenblik, want Brand kende het hindu slechts gebrekkig. Gelukkig echter sloeg niemand acht op hen, en een paar minuten later stapten zij in de voor de inlanders bestemde wagon achter

aan de trein, die verder ging naar Jaffna.

Zij zagen onmiddellijk dat er aan het station veel politie aanwezig was, die alle reizigers scherp monsterden.

Er waren echter die avond zeer veel inlandse passagiers, en met de grote drom mede, stonden zij eindelijk op het plein voor het station.

Onmiddellijk verlieten zij de stad en begaven zich naar de kust, in de

richting van een klein vissersgehucht.

Bij een zware tamarindeboom trad hun een grote gedaante tegemoet, gekleed in een grijs linnen zakvormig gewaad.

— Alles in orde, James? vroeg Raffles fluisterend.

— Alles in orde, mylord, antwoordde de man in het grijs.

HOOFDSTUK IV

DE TEMPEL VAN DINDIGUL

De dag was nog niet aangebroken, toen de vissers van het gehucht hun prauwen te water lieten om in zee te steken.

Machtig en duister verhief zich de geweldige brug, die half een viaduct is, te rechterzijde.

Er bevinden zich daar talloze kleine en grote eilandjes, waarvan de granietbodem werd benut door de architecten en de ingenieurs om als steunpunt te dienen.

Een flauwe bries nam toe in kracht, en dreef de kleine visserschuitjes snel voor zich uit.

De vloot lag al spoedig uiteen, op zoek naar gunstige visgronden.

Het duurde niet lang of de vaartuigjes dreven, langzaam, met gestreken zeil naar het midden van de brede zeestraat, die Ceylon scheidt van het vasteland van India.

Er was echter nog geen uur verstreken, of het weer, dat gedurende geruime tijd prachtig was geweest, sloeg om met die snelheid, die aan de tropen eigen is.

De bui kwam opzetten uit het zuid-oosten en alom zag men de vissers hun zeil weer hijsen, teneinde voor de bui uit te lopen, en nog tijdig de overzijde van de zee-engte

te bereiken.

Als bij toverslag vertoonde het water witgekuifde golven; in het oosten kleurde de hemel zich koperkleurig, terwijl vale, loodgrijze, zwaavelgele wolken aan de gezichtseinder kwamen opzetten.

Onder de vissersboten was er een, die het zwaarder te verantwoorden scheen te hebben dan de anderen, want dit vaartuigje was het zwaarst geladen.

Er bevonden zich namelijk drie mannen aan boord, van wie een zo zwaar en krachtig was gebouwd, dat hij wel voor twee telde.

De visser die aan het primitieve stuur zat had de grootste moeite het niet uit zijn handen te laten slaan door de rukkende, trekkende golven.

Hij moest voor de stormachtige wind afhouden, in een poging het vasteland te bereiken vóór de storm zijn hoogtepunt had bereikt.

Na een half uur kwam de kust in zicht.

De snelste vissersboten hadden deze reeds bereikt, en de opvarenden maakten dat zij in een of andere inham kwamen, waar zij beschermd waren door hoge klippen.

Bijna alle scheepjes bereikten,

voor de storm in alle hevigheid losbarstte, de veilige haven.

Met de zwaar geladen boot echter scheen het niet goed te zullen aflopen. Het scheepje zou niet lang meer weerstand kunnen bieden aan de beukende golven. Voortgejaagd dreigde het te pletter te zullen slaan op de rand van klippen, die de redding brengende baai omgaven.

Eensklaps scheurde het zeil van de mast en het scheepje leek nu geheel hulpeloos.

Met angstige gezichten stonden de vissers langs de kust geschaard, niet in staat hulp te bieden.

Een laatste hoge baar echter, tilde de prauw juist over de rand van klippen heen, het plofte neer dicht bij het strand, brak in tweeën, en wierp de drie inzittenden op de rotsen, temidden van de toegesnelde vissers.

En toen gebeurde er iets vreemds dat hen beurtelings met verbazing, schrik en wantrouwen vervulde.

De grootste der opvarenden had met kracht uiting gegeven aan zijn woede over de afloop van de zeereis, en wel in het zuiverste Cockney Engels.

Daarbij was het echter niet gebleven.

Er was blijkbaar iets abnormaals met de huidskleur van de man, want toen hij met krachtige hand zijn geschaafde scheen begon te wrijven, wreef hij meteen zijn bruine huid gedeeltelijk weg.

Met grote ogen van verbazing, zagen de vissers hoe er een roze huid te voorschijn kwam, nog nooit gezien bij een visser op de kusten van Ceylon.

Een van zijn twee metgezellen, had het een ogenblik zwijgend gade-geslagen en zei nu kortaf, eveneens in het Engels:

— Nu is het genoeg geweest, James. Zie je niet dat iedereen naar je staat te kijken?

De reus hield direct op met zijn

massage en keek beteuterd van zijn been naar Raffles, die met gekruiste armen tegenover hem stond.

— Ik heb er geen erg in gehad, mylord, zei hij stamelend.

— Kun je lopen, James? Sta dan op, en laten wij maken, dat we weg komen, vóór die vissers al te nieuwsgierig worden en in de gaten krijgen, dat de bruine huidskleur kunstmatig is.

Henderson kwam overeind, nog een beetje hinkend, en zelfs onder de bruine verf op zijn gelaat was het te zien dat hij een kleur had gekregen van verlegenheid.

— Het is niet jouw schuld, James, meende Brand vergoelijkend. Niemand heeft die storm zien aankomen. Het is alleen jammer, dat wij hier ver van een bewoonde stad af zijn — Tuticorin ligt minstens 30 mijlen hier vandaan; — de orkaan heeft ons geheel uit onze richting gedreven. Maar wij kunnen hier in ieder geval niet blijven.

— Kom mee, zei Raffles kortaf. Wij zijn gestrand in de nabijheid van een rivier, en wij zullen de oever volgen totdat wij een veiliger plek hebben bereikt. Die vissers zullen ons wel niet volgen, want zij kunnen hun boten niet in de steek laten.

Zonder zich verder nog om de vissers te bekommeren, die op een hoop bijeen stonden en blijkbaar besluiteloos waren, wat te doen, gingen de drie mannen snel verder het strand op, hielden rechts aan, en bereikten zo de deels begroeide, deels kale en zandige oever van een brede rivier, die zich op twintig uren gaans van Tuticorin in de Golf van Manar stort.

De storm was nog steeds niet bedaard, ofschoon aan de oostelijke gezichtseinder de hemel reeds ophelderde. Binnen een half uur zou de orkaan even spoedig geluwd zijn, als hij was opgestoken.

Er stonden enige hutten aan de oever maar er viel geen levende ziel te bespeuren.

— Voortgemaakt, zei Raffles nogmaals kortaf.

— Maar Henderson is gewond — zijn been bloedt, riep Brand uit.

— Dan kan hij onder het lopen het bloed stelpen met zijn hoofddoek. Er is nu geen tijd om hem te verbinden.

— Waarom niet? wij zijn hier voor het ogenblik veilig.

— Wij verkeren in groot gevaar, Charles, want je schijnt niet gezien te hebben, dat wij geland zijn in de nabijheid van een dorp. De vissers, althans enkelen hunner, zullen daar heen gaan. Zij kunnen het dorp binnen een uur bereikt hebben. Er zal daar wel een of andere Engelse beambte wonen, die zij zullen waarschuwen, al is het maar in de hoop op een beloning. Langs de gehele kust is ons avontuur reeds bekend en men zal ons heus niet ongemoeid laten gaan.

— Er is hier toch nergens een gebaande weg! Zij kunnen niet van een auto gebruik maken! riep Brand uit, die toezag hoe Henderson zijn hoofddoek afdeed en om zijn gewond been wond.

— Dat heb je mis, amice. Er loopt een gebaande weg langs de kust en daarover kunnen wel degelijk auto's rijden. Het is dus zaak, dat wij zo diep mogelijk het binnenland intrekken en rustig wachten tot de storm zich heeft neergelegd, en men ons uit het oog verloren heeft.

Verderop kunnen wij in de trein trachten te komen, die van Tuticorin naar Madoera rijdt, en als wij eenmaal daàr zijn, dan zal men ons niet meer kunnen achterhalen, want het is een grote stad, met bijna drie honderdduizend inwoners. Vooruit dus, en niet getalmd.

Brand maakte geen tegenwerpingen meer.

Zwijgend volgden de drie mannen de rivieroever, totdat zij, omtrent een uur later, een gehucht bereikten, waar zij van een inlander een boerenkar op twee wielen, met twee

sterke ossen bespannen, huurden.

De man, die volstrekt geen wanstrouwen koesterde, daar Raffles zijn taal onberispelijk sprak en er door het primitieve verband niets meer te zien was van de blanke huid van Henderson, zou meegaan tot het volgende dorp, dat zij tegen het vallen van de avond hoopten te bereiken.

Na een tocht van zeven uren, met twee uren rust onderweg, kwamen zij daar aan.

Zij zouden raar op hun neus kijken, bepeinsde Henderson, als de mensen, die hier wonen, wisten wie er hier voorbijrijden.

Raffles betaalde bij de ingang van het dorp de overeengekomen prijs aan de verhuurder van de wagen uit het lederen zakje met geld, dat Raffles zich stevig om het middel had gebonden en aldus behouden was gebleven.

— Wat nu? vroeg Brand, zodra zij het knarsen van de brede wielen van de terugkerende kar niet meer hoorden.

— Wij zullen proberen ergens een onderdak te vinden. Er zal hier wel iemand zijn, die ons wil nemen; morgen bij het krieken van de dag gaan wij verder.

Bij een eenvoudige boer vonden zij inderdaad een onderkomen, en kregen een groot vertrek, een voormalige schuur waar het nog rook naar gedorste rogge en gierst.

Raffles had hier tijd en gelegenheid om de wonde van Henderson te onderzoeken, waarbij bleek, dat deze niet veel te betekenen had.

Vermoeid legden de drie mannen zich dadelijk ter ruste en sliepen de gehele nacht, zonder ook maar een enkele maal te ontwaken, gehard als zij waren en gewend om zelfs de hardste legerstede te aanvaarden.

De volgende ochtend stonden zij vroeg op en kregen van de boer als ontbijt een paar maiskoeken, pap van havermeel, schapenkaas en tomaten.

Raffles betaalde de man zeer ruim

en de boer nam het geld met een eigenaardige glimlach om zijn dunne lippen in ontvangst.

Toen de drie mannen enige tijd onderweg waren, zei Brand:

— Je hebt hem wel zeer vorstelijk beloond!

— Ja, dat was misschien onverstandig van me, Charles.

— Hoezo? De man scheen er bijzonder mee te zijn ingenomen. Hij lachte.

— Ja, hij lachte, maar dat lachje vertrouw ik niet. Als de politie hier langs mocht komen, en hem ondervraagt, zal hij zeker gaan praten. Maar zover is het nog niet. Wij zijn goed uitgerust, wij hebben geld, en wij hebben enige levensmiddelen meegenomen.

— Maar mijn sandalen beginnen te slijten, mylord, klaagde Henderson.

— En mijn kleur begint aan de knieën wat af te slijten, mopperde Brand.

— Die knieën zijn gemakkelijk bij te kleuren, Charles, en jij kunt je sandalen verzolen met een paar palmbladeren, James. Als jullie klaar zijn, gaan we verder.

Aldra waren zij in de gelegenheid, het ijzersterke geheugen en de merkwaardige kennis van het land van Raffles te bewonderen, want een paar uren later huurde hij een bootje, waarmede hij de rivier opvoer, die hier bijna geen verval had. Dat had Raffles onthouden, ofschoon hij maar één enkele keer op deze plek was geweest, bijna acht jaren geleden.

Die nacht sliepen de drie mannen in de open lucht, en goed uitgerust, gingen zij de volgende dag weer verder, steeds de rivier volgend, uren achtereen, soms langs een nauwelijks begaanbare weg, soms dwars door droge rijstvelden, zogenaamde gaga's heen, namen des middags een paar uren rust, trokken verder en sliepen wederom in de open lucht, aan de voet van een reusachtige apenbroodboom. De meegenomen leef-

tocht was natuurlijk reeds opgeteerd, daarom voedden zij zich met de rijpe vruchten van de boom die hen beschutte, met kleine krabben uit de rivier die Henderson wist gaar te stoven boven een houtvuurtje.

Het was in de namiddag van de vierde dag; toen zij gedurende enige tijd weer een goede weg volgden, die van uit het westen met een grote bocht naar de rivier toeboog, toen Brand stilstond en uitriep:

— Een brug!

— En ditmaal is het, geloof ik, een spoorbrug, Mr. Brand, voegde Henderson er aan toe. Ik was bijna vergeten dat wij hier in een land reizen, waar men ook spoorwegen vindt.

Raffles wierp de reus een eigenaardige blik toe en zei:

— Misschien zijn er zelfs wel te veel, James, want hier langs de spoorweg vindt men onveranderlijk een telegraafdraad. Intussen — het verheugt mij dat wij deze brug bereikt hebben.

— Waarom? vroeg Brand. Wat hebben wij aan die brug?

— Wij hebben niets aan die brug, amice, maar wel aan de trein, die erover heenrijdt, op weg naar Madoera.

— Stopt die trein dan hier? Ik zie hier nergens een station! riep Brand uit.

— De trein stopt alleen, als de brug open zou staan.

— Maar die brug staat niet open.

— Maar als er een rode vlag zou staan, Charles, dan zou de machinist wel stoppen voor de brug, of deze open is of niet.

— Maar beste Charles, met permissie gezegd, wij staan te zwammen, want ik zie, dat het geen draaibrug is, hetgeen ook overbodig zou zijn voor een rivier, die niet diep genoeg is voor grote schepen; er is dus ook geen brugwachter.

— Maar dan evenmin een rode vlag! riep Brand.

— Een rode vlag hebben wij, zei

Raffles kalm, daar om het been van Henderson, op de doek wijzend, die nog altijd, bij wijze van verband, om het been van Henderson geknoopt zat.

— Edward, je bent een genie! jubelde Brand, die nu eensklaps de gehele toeleg doorzag.

Zij gingen verder in de schaduw der bomen langs de rivieroever.

De spoordijk was niet zeer hoog en zij zouden gemakkelijk het talud kunnen beklimmen.

Henderson had de doek reeds losgewikkeld van zijn been en zag dat zijn geneeslijk vlees al een roofje aan het vormen was. Met zijn mes sneed hij een rechthoekig stuk uit de doek, hetwelk hij aan een geschilderde, rechte tak vast maakte.

De drie mannen bleven nu een uurtje uitrusten in de verkwikkende schaduw van het geboomte, dat hen tevens aan het oog van degenen die zich op de rivier bevonden onttrok.

Heel in de verte waren enige boerenhuizen te zien van hout opgetrokken en met atap gedekt.

Plotseling hield Raffles het hoofd op. Hij klom tegen het talud en legde het oor op de rails. Hij bleef even luisteren en zei toen op gedempte toon:

— De trein is in aantocht. Wij moeten hem tot iedere prijs tot stilstand brengen, want wij moeten met die trein naar Madoera.

— Opgepast dus. Ik zal de vlag vlak naast het spoor planten. Hier staat een door de bliksem getroffen boom, waarvan de stam op enige afstand wel zou kunnen doorgaan voor een mens. De machinist zal denken dat er met de brug iets niet in orde is, en stoppen of althans zeer langzaam gaan rijden. Wij zullen ons verborgen houden achter het talud. Zodra de trein stilstaat, sluipen wij naar de laatste wagon, klimmen op de buffers, en vandaar op het dak van de wagon; zijn wij daar eenmaal, dan kruipen wij op onze buik naar voren, tot in de goederenwagen.

Vindt men ons daar, dan zal de vinder een paar onaangename ogenblikken doorbrennen, daar is niets aan te doen.

Raffles nam de geïmproviseerde noodvlag en plantte deze dicht naast de rails in het ballastbed. De wind deed de vlag uitwapperen, en het leek werkelijk wel een beetje alsof een man in de schaduw van het geboomte de wacht hield.

De drie mannen lieten zich lang het talud zakken, legden zich plat voorover neer, zodat het dus zo goed als onmogelijk was, dat zij door het treinpersoneel konden worden gezien.

Zij lagen daar nauwelijks of zij hoorden het gedreun van de snel naderende trein, dat hoe langer hoe duidelijker werd.

Zij hieven een weinig het hoofd op en zagen reeds de locomotief, die full speed kwam aanrijden. Ineens hoorden zij met kloppende, harten het bekende, piepende, knarsende geluid van de remlokken, die werden aangezet.

De machinist had dus het onveilige signaal gezien, en had de Westinghouse-rem in werking gesteld.

De grond schudde terwijl de trein in zijn gehele lengte langzaam voorbij de drie mannen schoof.

Zes wagons waren reeds voorbij, maar nog reed de trein, hoewel langzaam, toen Brand en Henderson op een teken van Raffles opsprongen en in een oogwenk op de buffers van de laatste wagon zaten.

Hier was het weer Henderson, die Raffles en Brand met zijn geweldige armen steunde en hen als kinderen boven op het dak van de laatste wagon hielp, om dan zelf te volgen.

Nauwelijks lagen zij plat op het dak van de wagon of de trein stond stil en de drie mannen hoorden duidelijk portieren openen, verschrikte stemmen van reizigers en daarop de bevelen van de hoofdconducteur.

Deze had natuurlijk aanstonds ge-

zien, dat wat de machinist voor een man bij de rode vlag had aangezien, een holle boomstam was, die door zijn grillige vormen inderdaad wel wat leek op een man, die zijn armen waarschuwend omhoog hief. Voor alle zekerheid begaf hij zich toch naar de brug, vergezeld door twee conducteurs, bij wie zich ook nog de machinist voegde om zich te overtuigen dat alles in orde was.

Men zocht nog even naar de dader van de kinderachtige en gevaarlijke grap met de rode doek, maar omdat de trein zich zoveel mogelijk aan het tijdschema moet houden, beklommen de mannen mopperend locomotief en trein en de reis werd voortgezet.

Pas toen de trein grotere vaart kreeg, boog Raffles zich naar Brand over en riep boven het gedaver van de trein uit:

— Je ziet dat ik gelijk had, Charles, en dat het hoog tijd was! Kijk maar eens naar de straatweg, daar achter ons!

Brand wendde het hoofd om en slaakte een kreet.

Heel in de verte reden over de weg een paar auto's en hij meende het glinsteren van koperen knopen te zien op blauwe uniformen.

Toen riep hij verschrikt uit:

— Zij zullen ook over de brug moeten, want die is ook ingericht voor autoverkeer, zei Raffles kalm.

— Dan kan het niet anders of zij zullen ons vroeg of laat zien, als de weg, waarop zij rijden, zich niet verder van de spoorbaan verwijdert.

— Ja, dat kan niet anders, en daarom wordt het nu tijd, de goederenwagen te gaan opzoeken.

De mannen schoven zich voort over hun buik tot het einde van de wagon, waar een afstand van een halve meter hen scheidde van de volgende en zij durfden zich niet oprichten, om er overheen te stappen, uit vrees dat men hen zou zien.

De noodzaak echter verleende hun kracht en behendigheid, en tenslotte

bereikten zij het dak van de lange goederenwagen.

Deze was voorzien van een klein, ijzeren laddertje dat zij afdingen.

De wagon had een schuifdeur, en daar de zijanten van de wagon voorzien waren van handgrepen, konden zij die deur gemakkelijk openen.

Er zat maar een enkele inlandse conducteur in de lange wagon, die verschrikt opsprong, niet anders denkend, of hij had met treinrovers te doen.

Hij was alleen, en stond daar tegenover drie mannen, want Henderson en Brand waren ook haastig de wagon binnengestapt.

Hij dacht er dan ook niet aan, verzet te bieden, toen hij naar een plaatsje achter een paar grote kisten werd verwezen.

De trein begon nog langzamer te rijden en zou weldra het station bereikt hebben.

Raffles overtuigde zich dat een der deuren aan de binnenzijde gesloten was, nam de man zijn sleutels af, en stapte op de treeplank, gevolgd door Brand en Henderson.

Hij had het hangslot aan de buitenzijde van de schuifdeur gesloten, en wierp de sleutels tussen de rails.

Het werd nu tijd dat de drie mannen de trein verlieten.

Juist voorbij een seinhuisje, sprongen zij van de wagon, en verborgen zich achter het talud, totdat de gehele trein gepasseerd was.

Toen stonden zij alle drie op en sloegen aanstonds verschillende richtingen in, deze dwars over het emplacement, de tweede via een grote omweg naar een droog rijstveld, dat door een smalle grindweg begrensd werd, terwijl Raffles zelf een ijzeren staaf greep, waarmee hij zich kalm, alsof hij een arbeider was, in de richting van het station, liep langs een goederenloods, voorbij een reparatiewerkplaats, waar enige locomotieven stonden en langs een schier eindeloos houten hek, dat deze terreinen afsloot.

Na de ijzeren staaf te hebben laten vallen, wandelde hij zonder enige overhaasting door de arbeiderswijk in de richting van de Europese wijk van Madoera.

Hij begreep echter dat hij zich zou moeten haasten, want het kon onmogelijk lang duren voor het bericht van het zonderlinge optreden der drie zogenaamde vissers door geheel de stad bekend zou zijn.

Het eerste nodige was nu, weer grondig van uiterlijk te veranderen, hetgeen echter geen gemakkelijke taak zou zijn.

Hij had goede Europese kleren nodig en waar moest hij die vinden?

Op de grens van de Europese wijk trad hij een kleine bazar binnen. Het geluk was hem gunstig, want hij kon er drie linnen pakken kopen, drie paar niet al te mooie, maar nog bruikbare schoenen, en hoewel de Hindoe, die hem dit alles verkocht, schandelijk overvroeg, betaalde hij zonder morren, liet van het geheel een groot pak maken, dat hij aan een sjuwer met een twee wielig karretje gaf, en beval de man, hem te volgen. Hij kocht nog het een en ander in een drugstore en ging tenslotte een logement binnen, dat er onooglijk en wel een beetje vies uitzag, en dat naar alle waarschijnlijkheid uitsluitend voor inlanders was bestemd. Hij huurde daar een kamer, liet er het pak brengen, betaalde de drager, en ging toen op zoek naar zijn twee metgezellen.

De avond begon reeds te vallen toen hij ze eindelijk vond.

Henderson had het er zonder kleerscheuren afgebracht, door zich zoveel mogelijk verscholen te houden in de rivierwijk, waar enige grote schepen in de haven gemeerd lagen, maar Brand had, hij wist zelf niet waardoor, de argwaan opgewekt van een paar inlandse agenten en tegen zijn zin een hardloopwedstrijd moeten aangaan, waarin hij

gelukkig, overwinnaar was gebleven.

Raffles had zwijgend naar hem geluisterd en zei:

—Hieruit blijkt, dat het hoog tijd wordt, deze vermomming weer af te leggen. Hier zijn kleren, schoenen en een paar helmhoeden. En hier is het voornaamste: een ontkleuringsmiddel, en verder nog een doosje met kleurstoffen, geschikt om ons gelaat een weinig te veranderen.

—Maar je hebt deze kamer als Indiër gehuurd, je moet die dus ook als Indiër verlaten.

—Daar heb ik óók aan gedacht en wij zullen hier vertrekken, zonder ons te laten zien. Het geld zal ik hier op de tafel achterlaten. Mij dunkt dat het bericht van onze vlucht nu wel in de gehele stad verspreid zal zijn. Het zal niet lang meer duren of de politie stelt een onderzoek in in de gehele wijk.

Snel ontdeden de drie mannen zich van de kleren, die zij als vissers gedragen hadden, en trokken de pakken van dun linnen aan.

Daarna haalde Raffles de fles te voorschijn met een kleurloos vocht, welke hij in de drugstore had gekocht, goot er wat van in een aardn kom, en met behulp van een lapje, dat ze in het vocht doopten, ontdeden zij hun gelaat en handen zo vlug zij konden van de bruine kleur.

Met een penseel verfde Raffles vervolgens de wenkbrauwen van Brand diepzwart, hetgeen reeds voldoende was om diens gelaat een totaal andere uitdrukking te geven. Henderson behoefde slechts een pruik van gitzwart, sluik haar af te zetten, om weer zijn ragebol van rossig blonde Schot te vertonen. De pruik werd verbrand, tot er geen haartje meer van over was, en verder viel er niet veel meer te doen, en moest Raffles op zijn goed gesternte vertrouwen.

Het was volkomen donker, toen de drie mannen klaar waren, maar zelfs bij het helderste licht zou niemand

op de gedachte zijn gekomen, dat deze drie gladgeschoren, goedgeklede Europeanen de morsige, half-naakte vissers konden zijn, die bij Manar een prauw hadden gehuurd.

Omstreeks tien uur in de avond stonden zij gereed om hun biezen te pakken.

Raffles had het hele logement reeds grondig verkend en hij was de eerste die zachtjes de kamerdeur opende, en zich over de leuning van het trapportaal heenboog.

Snel trok hij zich weer terug, legde zijn vinger op de lippen, sloot de kamerdeur en zei:

— Politie. Wij hebben hier wat te lang getreuzeld. Zij mogen ons in geen geval hier vinden, want de ontdekking van drie Europeanen in dit voor inlanders bestemde logement, zou argwaan wekken. Helaas bestaat er nog altijd een signalement van ons, en al strookt dat niet met ons uiterlijk van het ogenblik, het is misschien toch voldoende, om ons te arresteren en dat wil ik tot iedere prijs vermijden. Meer noordelijk wordt het gevaar steeds geringer, omdat de steden er groter zijn, maar hier moeten wij trachten te ontsnappen.

— Gaan wij met de trein?

— Neen, dat wordt mij te gevaarlijk. Voorlopig is een trein voor ons taboe. Wij moeten ons paarden zien te verschaffen, waarmee wij verder trekken.

Onder het spreken was Raffles op het venster toegetreden, dat hij onhoorbaar opende.

— Hieruit, en dan naar het dak, fluisterde hij. Er is licht genoeg om te kunnen zien. Wij moeten van dak op dak springen, en dan hebben wij niets meer te duchten, tenminste niet van de heren in hun blauw-linnen uniformen daar beneden.

Raffles luisterde even in gebukte houding, met het oor naar de deur gewend, en was met een paar sprongen bij de deur, draaide de sleutel in het slot om, en zei zacht:

— Zij komen de trap al op; laten wij maken dat wij weggkomen.

Hij wees de weg, door op de vensterbank te stappen, een voet in de morsige goot te zetten, en tegen het met atap bedekte dak op te klauteren.

De andere volgden hem in diep gebukte houding en snelden voort, totdat zij Raffles over een steeg van ongeveer een meter breedte heen zagen springen.

Zij volgden hem zonder aarzelen naar de overzijde, en zagen hoe Raffles zich over de rand van het dak heenboog en zich toen vliegensvlug liet zakken, langs een ladder, die met de uiteinden aan de dakrand was vastgebonden, waarschijnlijk ten dienste van de bewoners als zij in de hete nachten op het dak sliepen.

Halverwege botste Raffles in het donker aan tegen een man, en onder luid geschreeuw gleed de onfortuinlijke inlander tegelijk met hem de ladder af. De man sprong op en tastte naar zijn gordel, maar Raffles was hem te vlug af.

De drie mannen snelden nu voort over een ruime binnenplaats, gingen een poortje door, en bevonden zich als bij toverslag midden in de Europese wijk. Fluisterend gaf Raffles de instructie:

— Ieder langs een andere weg naar de voorstad. Wij zullen elkander treffen bij de brug over de rivier. Vraag zo min mogelijk naar de weg en blijf in de schaduw.

Het volgende ogenblik waren zij uiteen, en pas een uur later vonden zij elkander terug aan het begin van de ijzeren brug over de rivier.

Het was Raffles, die zijn metgezellen naar het huis van een inlandse paardenverhuurder bracht.

De man had zijn stal reeds gesloten en wilde niets horen van zaken doen, totdat Raffles een bedrag bood, dat zijn bezwaren overwonnen.

Raffles stond er op, zelf in de ruime stal, die rondom een grote bin-

nenplaats was heengebouwd, drie sterke paarden uit te zoeken.

De verhuurder wilde Raffles een gids meegeven doch Raffles weigerde.

— Ging sahib dan niet op jacht? wilde de man weten.

— Ja zeker, zei sahib, maar hij had geen gids, doch wel een paar karabijnen nodig.

De inlander had er te koop, tegen een zeer hoog bedrag.

Hij legde Raffles een paar inderdaad goede, hoewel niet nieuwe Wincesters voor, en vroeg driehonderd Amerikaanse dollars per stuk.

Raffles keek de man strak aan, telde toen het geld uit, en mompelde tussen de tanden.

— Wacht maar, broer, als mijn weg nog eenmaal naar Madoera voert en ik niet meer in de toestand verkeer van een stuk opgejaagd wild, dan zal ik dit zaakje nog eens nader met je regelen.

Met de twee Wincesters kreeg Raffles een kistje munitie, en verder verschaftte hij zich nog een groot kapmes aan, drie jachtmessen en een ouderwetse, maar bruikbare revolver; alles wat de paardenhandelaar nog bezat.

Raffles liet de dieren onmiddellijk opzadelen, betaalde de paardenverhuurder, die waarschijnlijk begreep dat hij zijn dieren nooit zou terugzien, wat niet erg was, daar hij ze had verhuurd voor een prijs drie-maal hoger dan de verkoopswaarde, en sloeg op een open markt, waar het druk was als op klaarlichte dag, levensmiddelen in, een paar knapzakken en een goede, linnen waterzak.

Aldus toegerust, reden de mannen onmiddellijk de stad uit.

Aanvankelijk trokken de drie mannen langs de straatweg, die in noordelijke richting loopt, maar na een uur ongeveer verliet Raffles deze weg, en trok door de beboste heuvels, die zich tientallen kilometers ver uitstrekten.

Hij drong er diep in door, totdat hij eindelijk zijn paard inhiel, en zei:

— Voor vannacht zijn wij nu ver genoeg. Wij zullen hier kamperen en morgen verder gaan.

Onder de voorwerpen, die zij zich hadden aangeschaft, was ook een goede vierpersoonstent, die vlug werd opgezet. De drie mannen dronken wat thee uit een thermofles, keken hun wapens na, en strekten zich daarna uit in de tent, terwijl de gekluisterde paarden aan hun lot werden overgelaten.

Er gebeurde die nacht niets en de drie mannen konden rustig slapen.

De zon die op het tentdek scheen deed hen ontwaken. En nu pas zagen zij goed de schoonheid van de plek, die zij hadden uitgekozen. Het was een open plek in een bos van eeuwenoude, meterdikke bomen, waarin bonte papegaaien en kleine apen om het hardst krijsten.

Een klein stroompje kronkelde zich glinsterend door varens en stekelige planten, dat een voortreffelijk drinkwater opleverde.

— Blijven wij dat stroompje lang volgen? vroeg Brand, die zich bezig hield met het gereedmaken van het ontbijt, dat uit scheepsbeschuit en thee zou bestaan.

— Nog wel een paar uur, Charles, maar wij zullen verstandig doen, niet al te hoge eisen te stellen aan ons comfort, des te eerder kunnen wij ons weer veilig achten.

Nadat de tent was opgevouwen, stegen de drie mannen dan ook weer op, en trokken twee uur later op een waadbare plek over de rivier, waaraan Madoera is gelegen. Van dat tijdstip af, omringde hen het indische, bijna ondoordringbare oerwoud, waardoor heen slechts smalle paden leidden.

Zij hadden reeds de waterzak moeten aanspreken, en al hadden zij nog geen gebrek geleden, het werd toch tijd een meer bewoonbare

streek op te zoeken.

Raffles wilde langs een rechte lijn zo spoedig mogelijk een groot spoorwegknooppunt bereiken, en die rechte lijn voerde nu eenmaal door woestijnen en oerwouden.

Zij voedden zich met beschuit en met het wild dat zij schoten.

Mensen waren zij nog niet tegengekomen, maar tegen het vallen van de avond zag Raffles aan het andere einde van een grote, open vlakte, een gebouw.

Brand zag het ook en riep verheugd uit:

— Een huis!

— Je kunt dat gebouw eigenlijk geen huis noemen, Charles, zei Raffles. Het is een tempel of eigenlijk de bouwval van een tempel van Dindigul. Wij zullen eens kijken of die oude tempel ons niet een veilig onderdak kan verschaffen, waar wij een paar dagen kunnen uitrusten om nieuwe krachten op te doen.

De paarden werden aangespoord, en weldra hadden zij het eertijds prachtige bouwwerk bereikt, dat nu voor een groot gedeelte in puin lag.

Het hoofdgebouw was van wit marmmer opgetrokken en een gehele kolonnade stond nog overeind.

Het was er heerlijk koel onder de hoge palmbomen, en Brand slaakte

een zucht van verlichting. De paarden werden dadelijk ontzadeld en zochten uit zichzelf de koele vloer op van wat eenmaal de grote tempelplaats was geweest.

Henderson voederde hen uit de meegenomen voorraad, de drie mannen aten wat, en strekten zich toen uit op een haastig gereedgemaakt bed van droog gras en varens.

Vlak naast hen verhief zich indrukwekkend de zijwand van de tempel, en het begin van een zuilengaanterij.

Van vermoeidheid sliepen zij aldra in.

Het kon omstreeks twee uur in de nacht zijn, toen Brand wakker schrikte, omdat Raffles hem in de zijde stootte.

— Wat is er? vroeg hij zich de ogen uitwrijvend.

— Je sprak zo even van rust, Charles, — ik vrees, dat die nog niet voor ons is weggelegd. Kijk daar maar eens, aan het einde van de vlakte.

Brand tuurde over de door de maan daghelder beschenen vlakte, en had bijna een kreet geslaakt.

Daar naderde, ver nog, maar zonder enige twijfel met de tempel als doel, een troep ruiters, ongeveer tien à twaalf man sterk.

HOOFDSTUK V

HIER MET DE POET!

— Weg met de paarden en het bos in! riep Raffles. Wij weten niet wat dat voor lui zijn en wat zij van plan zijn. Het kunnen wel rovers zijn.

Henderson zette grote ogen op en riep uit, zijn paard reeds bij de toom houdend:

— Rovers in deze streek van India, mylord? En in deze tijd?

— Meer dan ooit in deze tijd, James, zei Raffles. Deze zuidelijke uithoek van India is opstandig geweest, reeds in de dagen, dat wij Engelsen hier de baas waren. Hier hebben steeds alle grote en bloedige opstanden hun oorsprong gevonden, hier zijn zij in bloed gesmoord. En rovers? Zij zijn hier zeker even tal-

rijk en gevaarlijk als de woestijnrovers, die de Gobi onveilig maken, en die durven doordringen zelfs tot de wegen die de toeristen met hun auto's volgen, op enkele uren gaans tot de kust van de Middellandse Zee. Dus vlug het bos in!

De drie mannen verzamelden haastig alles wat hun aanwezigheid zou kunnen verraden en gingen, de paarden aan de toom leidend, het dichte woud in, dat zich aan de achterzijde van de tempel uitstreckte.

Al heel spoedig bleek het nut van deze maatregel, want nauwelijks hadden de reizigers de uitloper van het bos bereikt, of de ruiters verdwenen eveneens onder de bomen.

— Zou het politie zijn? vroeg Brand op zachte toon, als vreesde hij gehoord te worden.

— Neen, Charles. Politie zou regelrecht op de tempel zijn aange trokken. Die ruiters vrezden, gezien te worden. Daarenboven heb ik nergens een uniform menen te herkennen. James breng de paarden nog wat dieper het bos in! Daarginds is een laaggelegen plek, waar men de dieren niet zal kunnen zien, tenzij men er naar gaat zoeken. Kluister ze, en kom onmiddellijk terug!

Henderson deed wat hem gezegd was, en juist toen hij was teruggekeerd kwamen de ruiters weer uit het bos te voorschijn, thans op nauwelijks 200 meter van de tempel verwijderd.

De drie mannen hadden zich plat voorover geworpen in het hoge gras, op alles voorbereid, en keken gespannen toe.

De ruiters droegen allen donker-grijze burnous en een kleine tulband. Hun wapens waren echter modern.

Allen droegen aan een riem over de schouder een geweer, dat veel overeenkomst vertoonde met het gebruikelijke, tamelijk korte geweer van de infanterist.

Om hun middel was een zwarte gordel gespt, met links en rechts

op hun heup de gevulde patroontassen.

Er waren tien bereden mannen, zoals nu bleek, maar er waren twee lastpaarden bij, zwaar bepakt naar het scheen, en die door twee der ruiters aan de teugel werden meegevoerd.

— Wat zouden zij hier komen zoeken? vroeg Brand.

— Waarschijnlijk komen zij hier niet veel goeds uitrichten, Charles. De plek is eenzaam en verlaten; daarom juist zocht ik ze op. Maar wat zij hier in deze vervallen tempel zoeken, ik moet verklaren het niet te weten. Misschien willen zij er slechts de nacht door brengen.

De ruiters staken, nu en dan een enkel woord met elkander wisselend, het laatste gedeelte van de open vlakte over, en verspreidden zich tussen de brokstukken van muren, pilaren en hopen puin, die eertijds een tempel vormden.

Behoedzaam slopen de drie mannen op een wenk van Raffles wat naderbij, zodat zij konden zien hoe de ruiters afstegen, hun paarden ontzadelden, en zich van de geweren ontdeden.

Raffles, die het best in de duisternis kon zien, hield vol spanning het oog gericht op de twee zwaar beladen paarden.

Ook deze dieren werden van hun vracht ontdaan, en met een klap op het kruis voortgedreven naar hun soortgenoten, die zich reeds tegoed deden aan het hoge gras, dat hun avondmaaltijd zou vormen.

Bij het neerkomen op de stenen tempelvloer, maakten een paar van de zakken zulk een welbekend helklinkend geluid, dat Raffles en Brand als door eenzelfde gedachte, elkander aankeken.

— Dat klinkt alsof er geld in zit, fluisterde Raffles. Dus geen politie, geen ruiters, geen karavaan, maar woestijnrovers. Ik meende het ook dadelijk te zien aan hun grijze kleren en hun moderne, waarschijnlijk

gestolen wapens. Het is jammer, want van hier kunnen wij onmogelijk zien, wat zij met die zakken gaan uitrusten. Maar... ik weet al een middeltje... daar staat een gemakkelijk beklimbare boom. Ik zal de rol van Ali Babah op mij nemen, misschien krijg ik dan wel de bergplaats te zien.

Zonder het antwoord van Brand af te wachten, legde Raffles zijn geweer uit de hand en klom met de behendigheid van een athleet tot op een hoogte van enige meters in een boom, waarvan de onderste takken met het dicht gebladerte hem al spoedig aan het oog onttrokken.

Van dat hogere standpunt kon hij een groot gedeelte overzien van wat eertijds de grote tempelzaal was geweest.

Hij strekte zich uit op een dikke tak en zag hoe een stuk of zes rovers met grote inspanning een paar met ijzer beslagen kistjes en kleine zakken naar een plek droegen, dichtbij het voormalige offerblok.

Eensklaps zag hij hen niet meer, zonder dat hij kon nagaan op welke wijze zij plotseling verdwenen waren.

De rest der woestijnrovers waren naderbij gekomen, om toe te zien.

Raffles luisterde scherp toe toen hij meende een geluid te horen, als van knarsende scharnieren van een luik dat met een doffe plof neervalt. Een ogenblik daarna verschenen de zes rovers eensklaps weer in zijn gezichtsveld.

— Aha... deze vervallen tempel is dus een bewaarplaats voor de buit van die heren, mompelde hij voor zich heen. Het is te onthouden, of te proberen, als zij niet al te lang hier blijven of wij niet het geheim van die bergplaats kunnen ontdekken.

Hij liet zich onhoorbaar uit de boom zakken en stond zo onverwachts voor de neus van Brand, dat deze reeds met een krampachtige beweging naar zijn geweer greep.

— Niet schrikken, amice; ik ben het maar, fluisterde Raffles. Met enkele woorden deelde hij mede, wat hij zo even gezien had.

— Ik weet al wat dat zeggen wil, zei Brand, toen Raffles zweeg. Het beduidt dat wij hier zullen blijven, totdat zij opmarcheren, waarna wij een kleine opruiming zullen houden in hun bewaarplaats.

— Misschien vertrekken zij al weer bij het aanbreeken van de dag, Charles. Laten wij goed opletten wat zij doen.

Veel viel er echter niet meer te zien, want de maan was ondergegaan en de duisternis nu volkomen.

De rovers ontstaken een vuur binnen de tempelmuren en schenen de fles aan te spreken, want er klonk luidruchtig gezang, dat echter spoedig ophield. Toen zakte langzamerhand de stilte neer over het bos en over de overblijfselen van de tempel.

Nu en dan klonk heel in de verte het gejang van een hyena, het piepen van de krekels en de sombere klacht van een jakhals.

De drie mannen begrepen, dat zij niet tegelijkertijd in deze omgeving konden gaan rusten.

Zij bleven dus bij hun paarden in de kuil en telkens hield een hunner de wacht, terwijl de beide anderen sliepen.

De zon stond reeds aan de hemel, toen Brand, die het laatst gewaakt had, wakker werd, doordat Raffles hem op de schouder klopte.

— Ze zijn weg, zei hij laconiek. Een kwartier geleden zijn zij opgebroken. Vlug, het is tijd hun schuilplaats op te sporen voor zij zelf of een andere bende hier aankomt.

Brand wreef zijn ogen uit, dompelde zijn ledematen in een beekje, at, aldus verfrist snel wat van hetgeen de twee anderen hadden overgelaten, en voegde zich toen bij Raffles en Henderson die reeds stonden te wachten.

De tempel was geheel verlaten,

en zelfs de minste overblijfselen van het ontstoken vuur hadden de rovers, beducht voor ontdekking, opgeruimd.

Raffles richtte onmiddellijk zijn aandacht op hetgeen er van het marmeren offerblok in de tempelzaal was overgebleven.

De zware marmeren bovenplaat was ten dele verbrijzeld door een omgevallen zuil, maar de treden van roze marmer waren nog bijna geheel gaaf en goed bewaard gebleven.

Raffles onderzocht het offerblok nauwkeurig, en vlug gleden zijn tastende vingers over de roze aderen, totdat, toen zijn vingertoppen op een knooppunt van twee der grootste van die aderen drukte, achter in het marmeren blok, een luik openviel, bijna geruisloos, eveneens van marmer, en waarvan het scharnier volkomen onzichtbaar was aangebracht.

Voor de verbaasde ogen van Brand gaapte daar een onderaards hol, of een soort kelder waartoe een trap van zes treden toegang gaf.

Vlug daalden de drie mannen de treden af en bevonden zich nu in een spelonk, zeker niet zo schitterend als die van Aladin, maar toch zó rijk voorzien van kostbare zaken, dat deze de moeite van het leeghalen en het vervoeren ruimschoots waard waren, zoals Raffles droogweg opmerkte.

Met een vaardige hand opende hij snel een aantal zakken en kisten en wees Brand aan wat het gemakkelijkste te vervoeren, wat het lichtste, en toch wellicht het kostbaarste was: diamanten, enige snoeren kostbare parels, pakketten bankpapier en een zak vol gouden roepia's, die omstreeks vijf kilo woog, ter waarde van op zijn minst vierduizend pond sterling.

Dit alles werd snel bijeengegaard en in een linnen zak gedaan, welke Henderson te dragen kreeg, die het met een glunder gezicht, de trap opzoude, in zijn schik met deze poets, die zijn meester de woestijnrovers

gebakken had.

Nauwelijks een half uur later was deze buit opgeladen, achter op het paard dat Brand bereed, en de drie mannen stonden gereed op te breken.

De waterzak werd opnieuw met vers water gevuld, en toen gaf Raffles het voorbeeld door zijn paard aan te sporen.

Zij konden ternauwernood een paar honderd meter hebben voortgereden, en waren genaderd aan het begin van een uitgestrekte zandvlakte, toen de aandacht van Brand werd getrokken door een zonderling geronk in de lucht dat hem verwonderd deed uitroepen:

— Men zou zweren dat het een vliegtuigmotor is!

— Je kunt gerust aannemen, dat het een vliegtuig is, amice, zei Raffles rustig. Daar nadert het toestel, dàr boven het geboomte.

— Een vliegtuig in dit gedeelte van India, mylord? riep Henderson verrast uit.

— Waarom niet? Ben je vergeten dat er bij Salem een groot militair kamp is, dat natuurlijk ook enige legertoestellen bezit? zei Raffles. Maar wat vreemd manoeuvreert die machine! Men zou zeggen, dat de piloot naar een landingsterrein zoekt. En nu zie ik, dat het geen militair toestel is.

— Het toestel daalt! riep Brand opgewonden.

— Ja, en het daalt zó snel in het midden van de vlakte, riep Henderson, dat er zeker iets niet in orde is!

Zwijgend volgden de drie mannen de vlucht van het vrij grote toestel, dat in glijvlucht snel daalde, en waarvan de piloot blijkbaar gedwongen was een noodlanding te maken.

De vlieger slaagde er maar ternauwernood in, zijn toestel over de toppen der bomen heen te krijgen, maar kon toch zijn machine veilig aan de grond zetten.

De machine rolde uit, zonder om te slaan, en bleef staan.

— Het is een geluk, dat dit veld zo egaal en zo uitgestrekt is! riep Brand, die op het punt stond, zijn paard de sporen te geven, toen Raffles plotseling uitriep:

— Even wachten, Charles! Wees voorzichtig en overhaast je niet! Kijk daar maar eens!

Heel aan het andere einde van het veld, naderde wederom een troep ruiters.

Met gevierde teugels stormden zij de vlakke op, schreeuwend en met hun geweren zwaaiend.

— De rovers! riep Brand opgewonden. Zij hebben natuurlijk ook de vliegmaschine gezien, en denken dat zij die kunnen buit maken!

Brand had het woord nauwelijks gezegd, of er klonk een schot en een van de rovers tuimelde uit het zadel.

De anderen hielden onmiddellijk hunne paarden in, en verspreidden zich, zoals zij steeds doen bij een gevecht, waarbij de tegenstander veel zwakker is, en dus omsingeld kan worden.

— Die mensen zijn verloren; zij schieten veel te driftig, en hebben alleen maar revolvers! riep Raffles uit. Vooruit jongens, wij kunnen hen niet aan hun lot overlaten!

De drie mannen gaven hun paarden de sporen en renden naar het vliegtuig.

Het paard van Brand echter viel ineens in de volle borst getroffen neer. De berijder kon zich nog maar juist bijtijds uit de stijgbeugels lossmaken.

Brand wierp zich plat op de grond, achter zijn dood rijdier.

Brand was een schutter, die zijns gelijke niet had, en ieder van zijn kogels velde een rover.

Raffles schoot er ook een uit 't zadel, en toen gaven de rovers de partij gewonnen, wendden de teugel, en renden terug naar het beschermende bos.

Op het ogenblik dat Raffles wilde afstijgen om naar de machine te lopen, begon zijn eigen paard onder

hem te wankelen en stortte neer.

— Dat is twee, zei Raffles ernstig. Afstijgen, James! riep Raffles. Met één paard kunnen wij niets uitrichten. Volg mij, en denk er om, dat wij die vliegmaschine moeten hebben. Dat toestel is onze redding.

Toen de drie mannen waren genaderd, vonden zij daar nog altijd, neergehurkt naast een der motoren, twee piloten bleek, en met hun leeggeschoten revolvers nog in de hand.

— Geen gewonden? vroeg Raffles direct, zijn breedgerande hoed afnemend.

— Wij mankeren niets, sir, zei een der piloten maar de benzineleiding van ons toestel is defect. Wij moesten landen, uit vrees dat de weglekkende benzine vlam zou vatten.

— Mag ik weten wie de heren zijn? Aan uw accent te horen, zijt gij Fransen.

— Inderdaad. Mijn naam is Gaston Planchet; dit is mijn vriend Raoul Duhamel. Wij nemen deel aan de grote rondvlucht door India. U weet wel, langs de kust.

— Dat treft prachtig, zei Raffles. Wij moeten juist naar Bombay.

— Naar Bombay? herhaalde de piloot, die zich Planchet genoemd had. Excusez, monsieur, daar hebben wij niets te maken, want daar komen wij juist vandaan.

— Ecoutez, monsieur Planchet, de ene dienst is de andere waard en ik geloof dat wij u een dienst hebben bewezen?

— Ontegenzeggelijk — een zeer grote dienst zelfs, antwoordde de Franse vlieger, maar ik neem deel aan een rondvlucht en...

— Jawel, monsieur, dat hebt gij zo even al gezegd, en hoewel het mij spijt, dat ik uw plannen in de war stuur, moet gij begrijpen, dat ik dat niet doe, zonder noodzaak. Wij staan hier midden in een woestijn. Twee van onze drie paarden zijn door de rovers gedood en ongetwijfeld zouden zij u beiden ook gedood hebben, om zich meester te kunnen maken

van uw vliegmaschine. Door onze tussenkomst hebben wij dat kunnen voorkomen.

— Maar die vliegmaschine is onze laatste toevlucht. Wij moeten persé naar Bombay. Mijn metgezel, die grote, zware man daar, is een bekwaam werktuigkundige en ik zie, dat hij al bezig is die defecte benzineleiding te repareren.

Zodra hij daarmee klaar is, kunnen wij opstijgen. Ik ben zelf ook piloot. Gij hoeft maar in te stappen en ik breng u naar Tanjor, waar gij, zoals gij zegt, moet zijn. Dat wil zeggen, wij landen niet op het vliegveld aldaar, maar er wel dichtbij, zodat gij u daar gemakkelijk naar toe kunt begeven. Wij vliegen door naar Bombay, waar wij scheepsgelegenheid in overvloed zullen vinden.

Ik kan u niet zeggen waar wij naar toe gaan, maar wij zullen uw toestel op het vliegveld aldaar neerzetten, zodat het daar door uw or-

ganisatie kan worden opgehaald. Het spijt mij dat ik de heren ons gezelschap moet opdringen; het gaat niet anders. Charles, laadt alles over wat de moeite waard is.

Brand laadde de waardevolle zakken in de lange, smalle kajuit, en toen klom Raffles rustig achter het stuurwiel en zei:

— Instappen, alstublieft, dan kunnen wij vertrekken.

Raffles steeg op en zette enige uren later de twee Franse vliegers af dichtbij een klein dorp, waar men het bestaan van een telefoon zelfs niet kende.

Hij en zijn twee metgezellen daalden twee dagen daarna op een uur gaans van Bombay en bereikten veilig die stad.

Met z'n drieën namen zij de eerste de beste boot die diezelfde nacht naar Engeland vertrok.

Een veel bewogen avontuur was ten einde.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

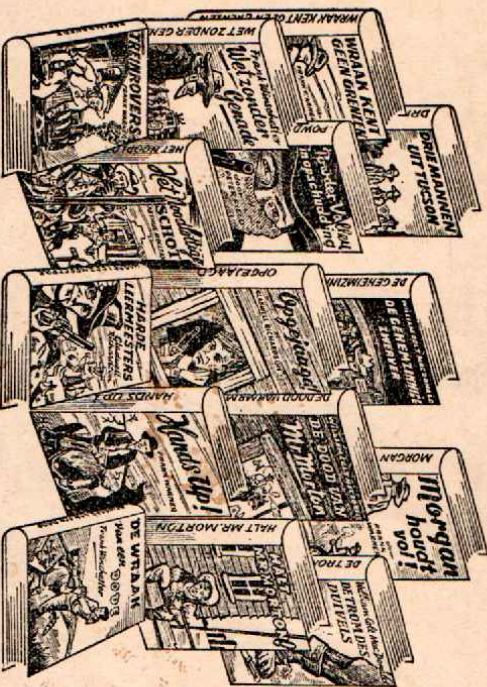
Het huis aan de walletje

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GELEURDE OMSLAGEN

betalbaar met f 5,- per maand

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembouurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* NAAM:

L. L.

ADRES:

1. Treinrovers, door Frank Warner
2. Het Noodlottige Schot door Arthur Madden
3. Harde Leermeesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wrak van een Dode } beide door
6. Wet zonder Genade } Frank Winchester
7. Powder Valley in opschudding door Peter Field
8. Opgelagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door
10. Halt, Mr. Morton } William Colt MacDonald
11. Wraak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Madden
13. De gehelmde zwerf door William Colt MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Duivels door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai geleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewens betaaldbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

LEIDSGRACHT 108 - A'DAM-C.

Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266

Telefoon 67007